

Richard Wurmbrand

Karl Marx?

Richard Wurmbrand

Karl Marx?

Türkisch

Karl Marx şeytana mi tapıyordu?

Marx tanınmış bir iktisatçı ve komünist olmadan önce bir hümanistti. Bugün dünyanın üçte biri Marksisttir. Birçok kapitalist ülke de, Marksizm'i şu veya bu biçimde uygulamaktadırlar. Hattâ, İsa'nın, gerçi cennete erişme yolunun anahtarını verdiği, ama buna karşılık, Marx'ın dünya üzerindeki açlarla, fakirlere ve baskı altında tutulanlara nasıl yardım edilebileceği sorusuna doğru çözüm getirdiği kanısında olan yüksek mevkilere kadar gelmiş Hristiyan kilise mensupları da bulunmaktadır. Marx hümanistti. Onda egemen olan tek düşünce, sömürülen halk yığınlarına nasıl yardım edilebileceği idi. Onları fakirleştiren şeyin kapitalizm olduğu görüşündeydi. Ona göre, bu faziletten yoksun sistem bir kere saf dışı edilebilirse, işçi sınıfının geçici bir diktasından sonra ortaya çıkacak toplumda, herkes kolektif yönetimde yer alan fabrika ya da çiftliklerde çalışacak ve yeteneklerine göre, bu çalışmasının mükâfatlarını ihtiyaçlarına göre alacaktı. Ayrıca, kişiler üzerinde egemenlik kuran devlet ortadan kalkacak, savaş ve ihtilaller olmayacak, sadece evrensel ve sürekli bir kardeşlik var olacaktı.

Aslında, kitlelerin mutluluğa erişebilmesi için, sadece kapitalizmin ortadan kaldırılmasından başka şeyler de gerekiyordu. Marx şöyle yazıyordu:

«İnsanların gerçek mutluluğu için, onların hayali mutluluğu olan dinin ortadan kaldırılması gereklidir. İnsanın kendi durumunu hayal etmesi, onu hayal âlemine götürür. **Buna son vermek gerekir.** Demek ki, dinin eleştirisi, dinin bir kutsallık görünümü verdiği gözyaşı vadisinin eleştirisidir. («Hegel'in Hukuk Felsefesinin Eleştirisi'ne Giriş» Marx, Engels, Tarihî-Eleştirel Genel Basım, yayınlayan Marx-Engels Archiv Verlagsgesellschaft, Frankfurt/Main, Bölüm 1, Cilt 1, Yarı Cilt 1, Sayfa 607—608).

Marx dine karşıydı, çünkü din, Marx'ın dünya sorunlarına getireceği tek çözüm olduğuna inandığı komünist ideallerinin gerçekleştirilmesi yolunda bir engel oluşturmaktadır.

Marksistler, ideolojilerini böyle açıklıyorlar. Bu tür açıklamaları benimseyen, bunlara âlet olan din adamları da vardır. Örneğin papaz Österreicher (İngiltere) vaazlarından birinde şöyle demektedir:

«Günümüzdeki biçimleri iyi ya da kötü, nasıl olursa olsun, komünizm temelde, insanın insan tarafından sömürülmesini engellemeye çalışan bir harekettir. Sosyolojik açıdan bakıldığında kilise, bugüne kadar olduğu gibi, bugün bile geniş çapta, sömürenlerin yanında yer almaktadır. Teorilerinde, kökü ta İsrail Peygamberlerine kadar inen adalet ve kardeşlik tutkularını pek gizlemeyen Karl Marx dinden nefret ederdi. Çünkü din, burada İngiltere'de başkalarını zengin etmek için, çocukların köle olarak kullanıldığı, ölümceye kadar çalıştırıldıkları bir statükonun korunmasını sağlamada bir âlet olarak kullanılıyordu. Bundan yüzyıl kadar önce, dinin halkı uyutmada kullanılan bir ilâç olduğu yolunda yapılan konuşmalar ve eleştiriler, temelden yoksun değildir. Mesihin vücudunun üyeleri olarak tövbe etmeli ve her komüniste karşı büyük bir borcumuz olduğunu aklımızdan çıkarmamalıyız» (St. Mary'de verilen vaaz, Fontana, 1968).

Bana gelince, ben hristyanım. Ben de insanları sever ve onların mutluluğunu isterim. Bu nedenle, anarşizmi, komünizmi, demokrasiyi ya da faşizmi, eğer insanları mutlu kılmada yardımcı olacaksa, hiçbir vicdanî huzursuzluk duymadan kabul ederim. Marx'ın düşünce biçimini araştırma ve anlayabilme yolunda epeyce zaman harcadım ve okuyucularıma aktarmak istediğim bazı şaşırtıcı şeyler buldum.

Marxsizm, başarı kazandığı için, insanları etkilemektedir. Ama başarı birşeyi ispat etmez. Büyücüler de, çoğu kez başarılı olurlar. Başarı, gerçeği olduğu kadar, yanlışları da onaylar. Yanlışlar çoğu kez baha biçilmez değerdedir. Bu yanlışlar daha derin bir gerçeğin yolunu açabilir. Bu

nedenle, kazandıkları başarıları gözönüne almaksızın, Marx'ın bazı eserlerini analiz etmek istiyoruz.

Karl Marx ilk gençlik yıllarında, hristiyandı. Okul çağında din üzerine yazdığı tezinde, «İman edenlerin, İsa-Mesih ile birliği» başlığını taşımaktadır. Bu tezde şu güzel sözleri okuyoruz:

«İsa-Mesih'e olan sevgimiz yoluyla, aynı zamanda kalblerimizi, bize ruhen bağlı olan ve Mesih'in kendini onlar için kurban etmiş olduğu kardeşlerimize doğru yöneliyoruz.» (Marx ve Engels «Toplu eserler, bölüm I International Publishers, New York 1974).

Demek ki, Marx insanların birbirlerine sevgi duyan kardeş olmaları için, bir yol olduğunu anlamıştı. Bu yol Hristiyanlıktı. Marx aynı eserinde daha sonra şöyle devam eder:

«İsa-Mesih ile olan birlik, ruhi coşkunluk, acı içinde teselli, huzurlu bir güvence ve insan sevgisine, asil ve ulu herşeye hassas bir kalb verebilir: Hırs ve şöhret uğruna değil sadece Mesih uğruna! Mesih ile birlik, aynı zamanda Epikür'ün filozofisinde taraftarlarına boşuna vermeye çalıştığı mutluluğa ulaşılmasına yol açar. Bu mutluluk, sadece Mesih ve Allah ile birlikte olmanın verdiği ruh ve heyecanla ortaya çıkan, hayatı daha güzel bir hale getiren mutluluktur.»

Marx hemen hemen aynı sıralarda kaleme aldığı, «Bir Gencin Meslek Seçimi Üzerine Düşünceleri» başlıklı tezinde, şöyle yazıyor: «Din, bize herkesin erişmeye çalıştığı idealin kendini insaniyet yoluna kurban ettiğini öğretir. Kim bu iddialara karşı çıkabilir? Eğer insanlık için çok şeyler başarabileceğimiz yeri kendimize seçmişsek, bu ağır yükler bizi ezemez, çünkü bu yükler sadece herkes uğruna yapılan fedakârlıklardır.»

Hiçbir dinden dönme, ya da yeni bir düşünceye yönelme, insanı tamamen değiştiremez. Bazen böyle yeni düşüncelere yönelişlerden sonra, kişinin evvelce inandıkları, ya da inanmadıkları, yeni düşünce biçiminde yeniden bilinçlenir. Bu da, eski düşüncelerin, akıl sayfalarından silinmeyip, bilinç altına atıldıklarını gösterir.

Eski Mesih- Kompleksi, Marx'ın yazılarında daha uzun

süre, hattâ tüm dinlere karşı koyu bir militan olduğunu belirtmesinden sonra da devam etmiştir.

Dine ilişkin görüşlere yer verilmesinin hiç de normal olmadığı, anlaşılması güç, siyasal ekonomi kitabı «Das Kapital» da artık olgunlaşmış, dine karşı bir kişi haline gelen Marx, konunun tamamen dışında, şöyle yazmıştır: «Hristiyanlık, soyut insanın tapınması ve özellikle Protestanlık, ya da Deizm gibi, burjuva gelişmeleriyle, dinin gene de en uygun biçimidir.» (Kapital I, IV. kısım).

Marx'ın bir zamanlar, gerçek inanç sahibi bir Hristiyan olduğunu unutmamak gerekir.

Lise diplomasında «dinî eğitim» başlığı altında şu cümleleri okuyoruz: «Hristiyanlık inancı ve ahlâkı hakkındaki bilgisi gayet açık ve bu bilgileri iyi kavramış... Ayrıca, biraz da Hristiyan kilisesi tarihi bilgisi var.» (Sosyalizmin ve işçi hareketinin tarihi için arşiv, 1925 Almanya).

Lise diplomasını aldıktan kısa bir süre sonra, Karl Marx'ın hayatında esrarengiz bir şey oldu. Moses Hess'in, kendisini 1841 de Sosyalist inanca sürüklemesinden çok önce, Marx, kesinlikle dine karşı bir kişi haline gelmişti.

Daha öğrenim yılları sırasında başka bir Marx doğmaya başlamıştı. Bir şiirinde şöyle yazıyordu:

«Yukarda Hükmeden'den intikamımı almak istiyorum.»
Demek ki, yukarıda hükmeden Biri olduğuna kâni olmuştu ve O'nunla kavga halindeydi, ama O, yukarıdaki biri, ona hiçbirşey yapmamıştı. Marx oldukça varlıklı bir aileden geliyordu. Çocukluğunda hiç açlığı tatmamıştı ve diğer okul arkadaşlarından daha iyi olanaklara sahipti. Tanrı'ya karşı bu katı nefreti nereden doğmuştu? Bilinen kişisel bir neden bulunmamaktadır. Marx bu açıklamasıyla başka birinin sözcülüğünü mü yapıyordu?

Her normal gencin, başkalarına iyilik yapma hülyasını kurduğu ve kendi geleceğinin plânlarını yaptığı bir yaşta, şu mısraları acaba hangi nedenlerle yazıyordu?

«Kendime yükseklerde bir taht kurmak istiyorum,
Zirvesi soğuk ve muhteşem olacak.
Kalesi, bâtil inancın korkusu,
Mareşali ise, en acı karanlık olacak.»

«Bu tahta sağlıklı bir gözle bakanlar,
Ölümcül beyazlığa ve sessizliğe bürünecek,
Kör ve soğuk ölümlü yüzyüze gelecekler,
Mutlulukla ancak mezarda buluşacaklar.»

«Bir Umutsuzun Yakarışı» isimli şiirden,
Karl Marx, Toplu Eserler» Cilt I, New York
International Publishers, 1974)

«Kendime bir taht kurmak istiyorum» sözleri ve bu tahta oturanın korku ve acıdan başka birşey yaymadığının itirafı, Şeytanın kibirli öğünmesini anımsatmaktadır: «Göklere çıkacağım, Tahtımı, Allah'ın yıldızları üzerine yükselteceğim.» (İşaya 14,13)

Marx niçin böyle bir taht istiyordu? Bunun cevabı Marx'ın yine tahsilde olduğu yıllarda yazdığı, pek tanınmayan bir dramda bulunmaktadır. Bu dramın adı «Oulanem»dir. Bu başlığın açıklanabilmesi için, bazı bilgiler vermek zorundayım.

Şeytana tapanların bir kilisesi vardır. Bu kilisedeki dini âyinler arasında da, şeytana tapanların rahibi tarafından yönetilen ve geceyarısında yapılan «Kara Âyin» bulunmaktadır. Bu âyinde mumlar şamdanlara ters yerleştirilip, rahip süslemeli elbiseler giyer, ama dışı içerde, astarı dışarda giyer. Dua kitabında bulunan herşeyi tersden, yani sondan başlayarak okur. Allah'ın, İsa'nın, Meryem'in kutsal isimleri de tersden okunur. Şeytanların papazı, Hz. İsa'nın kutsal akşam yemeğine başlarken söylediği, «... Alın, yiyin, bu benim bedenimdir. Sizin için feda edilen!.. Alın için, bu benim kanımdır, sizin için akan kan!..» biçimindeki sözlere sıra geldiğinde, kiliseden çalınmış kutsal ekmekle alay edilir. Bir haç ters asılır veya ayaklar altında çiğnenir. Mihrab masası olarak, çıplak bir kadın vücudu kullanılır. Bir kiliseden çalınmış olan hamursuz ekmek üzerine «Şeytan» adı yazılır ve alay dolu, şarap içme ve ekmek yeme töreninde kullanılır. Bu kara âyin devam ederken, kutsal kitap yakılır ve âyinde bulunanlar, katolik mezhebinde belirtilen yedi esas günahı işlemeye ve her türlü kötülüğü yapmaya yemin ederler. Bunu, bir şehvet âlemi izler.

İnsanoğlu Şeytan'a, dũnya kurulaliberi inanır. Bunda etkili olan nedenler de, gũnahın kolay iŐlenmesi ve ĩmansızlıktı. Gerek eski zamanların, gerekse modern Komũnizmin ve Hitler dŕneminin meŐ'um plānlarının bŕylesine etkin olması, birleŐtirici bir gũc, yani Şeytan olmadan gerçekleŐmezdi.

Şeytana tapmak da, çok eski zamanlara dayanır.

Tesniye 32, 17'de İsrail oğullarının temelde sağlam bir dine sahip olmalarına rağmen, zaman zaman inançlarında bocaladıklarını ve cinlere kurban adadıklarını okuyoruz. Sonraları, İsrail kralı Yeroboam, cinler için rahipler gŕvlelendirdi. (II. Tarihler 11,15).

«Oulanem'in kutsal bir ismin tersi olması son derece ilginçtir. Oulanem, İsa'nın Kutsal Kitap'taki bir ismi olan ve İbranice'de «Tanrı bizimledir» anlamındaki «Emanuel»in deđiŐtirilmiŐ Őeklidir.

Bu Şekilde deđiŐtirilmiŐ isimlerin Kara Āyin'de etkili olduğuna inanılır.

Şimdi de, Marx'ın «Çalgıcı» isimli Őiirindeki garip itiraflara kulak verelim:

Bak, bak.. batırıyorum kusursuz,
Kara, kanlı kılıcı ruhuma
Tanrı'yı tanımaz o, bilmez Tanrı bunu!

Cehennemĭ dumanlar beynime yükseliyor
Ta kalbimin, beynimin içine kadar.
Şu kılıcı bana, karanlıkların prensi sattı.»

Őeytanĭ ibadetin daha ũst kabul āyinlerinde, Şeytana tapanlar topluluğuna katılmak isteyen adaya, kendisine başarılı olmayı sağlayacağı belirtilen sihirli bir kılıç satıldığını bilmek, bu satırlara daha bir ŕnem kazandırıyor.

Bu kişi, kılıcı, bileğinden alınmış kanla imzalanan bir anlaŐmayla satın alır. Bŕylece ruhu, ŕlũmden sonra, Şeytana ait olacaktır.

Bu tũr Şiirleri daha iyi anlaŐılır hale getirmek için, Őuna iŐaret etmek gerekir ki, «Şeytan'ın ĩncili», «Hz. İsa'nın çarımıha gerildiğini gŕsteren heykelin, bir ağaca asılı, benzi solmuŐ, yeteneksizliği sembolize ettikten sonra,

Şeytan'ı,» dünyaya hakim olan karanlığın tanımlanması olanaksız hükümdarı» olarak adlandırır. «Beytlehem'in sürekli rezaleti», «lânet olası Nasıralı», «yeteneksiz Kral», «fâni ve dilsiz Allah», «Şeytan'ın üstünlüğü ve yüceliğine sahip olmak isteyen rezil ve menfur» ifâdelerine karşılık, Şeytan, «Işığın hükümdarı» olarak adlandırılmakta! Meleklerin «Şeytan'ın önünde silinip kaldığı, korkudan titrediği, önünde diz çöktüğü ve mahvolma çırpınışları içinde sendeleyemeyen iltimaslı Hristiyanları gönderdiği» ifade edilmektedir.

İşte Oulanem'den bir bölüm:

«Ve daha başka şeyler biliyorum, diğerleri de halâ burada ve onlar da Oulanem, Oulanem.

Bu isim ölüm gibi inliyor,

Sefilce sürünerek yol olana dek inliyor.

Dur! O'nu buldum. Ruhumda yükseliyor,

Hava kadar berrak, kemiklerim kadar dayanıklı.

Yemini bütün sertliğiyle gözlerimin önünde.

O'nu buldum, bırakacağım, beni de bulsun!

(ilk sahne)

Ama, şahsında insanlığı temsil eden seni

Tüm gençliğimle sarıyorum,

Kollarım seni göğsünden sımsıkı kavriyor.

İkimiz için de, uçurumun karanlıkları açılıyor.

Sen dibe doğru batıyorsun, ben de seni gülerek izliyorum.

Senin etrafında, aşağıya doğru!

Benimle gel arkadaş!

(ikinci sahne)

Marx'ın lise yıllarında incelediği, daha sonraki yıllarda da çok iyi öğrendiği İncil'de, Şeytan'ın bir melek tarafından bağlanıp, sonsuz uçuruma, yani cehenneme atılacağı yazılıdır. Marx, bütün insanlığı Şeytan'a ve onun meleklere ayrılmış olan bu uçuruma itmek istemektedir.

Bu dramda, Marx'ın ağzından kim konuşmaktadır? Genç bir öğrencinin, insanlığın karanlıkların uçurumuna («dış karanlıklar» İncil'de, cehennem anlamında kullanılan

bir ifadedir.) sürüklenmesinin düşünüyü kurması mantık dışı değil midir? Üstelik kendisi de, inançsızlığa sürüklediği insanlığı, gülerak takip ediyor, onların peşinden gidiyor. Şeytana tapanların en üst düzeydeki kabul âyinleri dışında, dünyanın hiçbir yerinde böyle bir idealin peşinden koşulmaz.

Daha sonra Oulanem için ölüm saati gelir ve şöyle der:

«Mahvoldum, saatim doldu.

Saatler durdu, çüce evi yıkıldı.

Yakında ebediyeti bağrıma basacağım,
ve insanlığa dev lânetleri yağdıracağım.»

Marx, Goethe'nin Faust'unda şu sözleri beğenmişti:

«Varolan herşey, mahvolmaya lâyıktır.» Herşey, Proletarya ve yoldaşlar dahil! Marx bu sözleri, «Louis Bonaparte'ın 18. Brumaire'inde dile getirmişti. Stalin de, bu sözler doğrultusunda hareket etti ve kendi ailesini bile mahvetti.

Şeytana tapanlar tarikatı materyalist değildir. Ebedî bir hayatın olduğuna inanır. Marx'ın, adına konuştuğu Oulanem, ebedî hayatı inkâr etmiyor. Ancak, bunu, nefretin ve aşırılıkların son haddine vardığı bir hayat olarak tanımlar. Şeytan için, ebediyetin, «eziyet» ile aynı anlama gelmesi ilginçtir. Nitekim, cinler İsa'ya şu soruyu yöneltmişlerdi: «Buraya bize, vaktinden önce eziyet çektiirmeye mi geldin?» (Matta 8,29)

Marx şöyle devam eder şiirinde:

«Ah ebediyet, ebedî kaderimiz,

Açıklanamayan sonsuz ölüm,

İğrenç, bizimle alay etmek için sun'î olarak yaratılmış,

Zaman kesiminin takvim çılgını olmak için,

Birşeyler olsun diye,

Birşeylerin mahvolması için,

Mahvolsun diye yaratılmış!»

Böylece, gençlik çağındaki Marx'da ne gibi değişiklikler olduğunu anlamaya başlıyoruz. Hristiyanlığa inancı vardı, ama buna uygun bir hayat sürmemişti. Zevki için, aşırı para harcadığını ve şu ya da bu nedenlerden ötürü, ailesiyle,

sürekli münakaşa ettiğini, babasına gönderdiği mektuplar kanıtlıyor. Daha sonra da, şeytana tapanların gizli cemiyetleriyle ilişki kurmuş ve gizli kabul âyini ile, onlara katılmış olduğu anlaşılıyor. Şeytan, kendisine tapanlara, onların şehvet âlemleri sırasındaki hayallerinde görünür ve onların yoluyla konuşur. Böylece, Marx, şunları söylerken, Şeytan'ın sözcülüğünden başka birşey yapmıyordu:

«Yukarda hükmedenden intikamımı almak istiyorum.»

Şimdi de, Oulanem'in son bölümüne göz atalım:

«Mahvedebilen birşey varsa,

Dünyayı yıkımına sürüklediğim halde,

Kendimi içine atarım,

Evet, benim ve uçurumun arasına giren bu dünyayı,

Dayanıklı lânetlerimle, bin parçaya böleceğim.

Katı gerçeğini, kollarımın arasına alacağım.

Beni kavramış, sessizce göçecek.

Ve sonsuz bir hiçlik içine batacak.

İşte bu gerçekten yaşamak olurdu.»

(Dietz Verlag — Berlin, 1975, bölüm I, Cilt I

Sayfalar: 640—641, 651, 655, 660—661)

Marx belki de, Kont de Sade'in şu sözlerinden ilham almıştır: «...Tabiattan nefret ediyorum...Gelişmesini durdurmak, yıldızların dönüşüne engel olmak, uzayda dolaşan küreleri yok etmek, tabiata hizmet eden şeyleri mahv etmek, tabiata zarar veren şeyleri korumak, kısacası onlara eserlerimde hakaret etmek istiyorum... Belki de güneşe saldırabilir, kâinatı ondan uzaklaştırabilir veya güneşi, dünyayı yakmada kullanabiliriz. İşte bunlar, gerçek suçlar olurdu.»

De Sade ile Marx neden böyle korkunç eylemlerin propagandasını yapmaktadırlar? De Sade, bunu açıkça söyler. O, ölümlerinden sonra işlenen suçların yekûnunu daha da arttıracak, korku uyandırıcı öğretileri dile getirmeyi, kendilerine birinci amaç edinen her yazarı över, göklere çıkartır. Bu kişiler, gerçi artık bu suçları işleyecek durumda değildirler, ama onların mel'ûn yazıları, insanları, bu suçları işlemeye sevkedecektir. İşte bu mutlu düşünce, onları ölüm yatağında teselli etmektedir.

Oulanem'de Marx, Şeytan'ın yaptığı'nın aynısını yapıyor ve bütün insanlığı, ebedî lânete sürüklüyor. Lânetleriyle bütün dünyayı harabe haline getirmek istiyor. Bütün oyuncuların övünerek ve mutlulukla, kendi kötülüklerinin bilinci içinde oldukları, dünyanın tek dramı, belki de, «Oulanem'dir» Bu tiyatro eserinde siyah ve beyaz yoktur. Bu eserde, ne Claudius ve Ophelia, ne de Iago ve Desdemonia vardır. Bu eserde herşey siyahtır ve Mephisto'nun görüş açılarıyla doludur. Herşey şeytanca, kötü ve lânetlenmiştir. (Robert Payne, Marx, W.H. Allen, Londra, 1968, Sayfa 69,73).

O sıralarda Marx 19 yaşındaydı. Genç, ama zamanından önce ortaya çıkmış bir dâhiydi. Hayatının akışı belirlenmişti bile. İnsanlığa hizmet, proletarya, ya da sosyalizmden, henüz tek bir kelime yoktu. Dünyayı mahva sürüklemek istiyordu. Kalesi insanların nefretinden oluşan bir taht kurmak istiyordu.

İşte bu sıralarda, Karl Marx ile babası arasındaki mektuplaşmalarda, bazı esrarengiz cümlelere rastlıyoruz. Marx, bu mektuplardan birinde şöyle yazıyordu: «Bir perde kapandı. Kutsallar kutsalı koparılıp atıldı. Ve yeni Tanrıların bulunması gerekti.» 10 Kasım 1837 tarihini taşıyan bu satırlar, o zamana kadar Hristiyanlıkla ilgisi olan bir genç tarafından yazılmıştı. Daha önce, İsa'nın kalbinde yeri olduğunu da söylemişti. Ama artık durum değişmişti. İsa'nın yerine, Marx'ın kalbinde yer eden «yeni Tanrılar» kimdi?

Marx'ın babası, 10 Şubat 1838'de cevap olarak yazdığı mektupta, şöyle diyordu:

«Sana hukuk tahsilinin daha ilk yılında, aksi ortaya konamayacak bir delil verdim. Bana şüpheli görünmesine rağmen, çok esrarengiz bir konunun açılmasında ısrar etmekten çekiniyorum.»

Bu esrarengiz konu neydi? Bugüne kadar Marx'ın biyografilerinden hiçbiri, bu garip sözlerin yorumunu yapmadı.

Marx'ın babası, 2 Mart 1837 tarihli mektubunda da, şöyle diyor: «Bu duyguların büyük bir bölümü, temelde, zayıf insanlara özgüdür ve gurur, bencillik gibi kötü nitelik-

lerden arınmış değildir. Sana temin ederim ki, bu hayallerinin gerçekleşmesi, beni mutlu etmeyecektir. Sadece kalbin temiz kalırsa, insanlar için çarparsa ve hiçbir şeytansal ruh, seni bu yoldan ayıramazsa, işte sadece o zaman son derece mutlu olacağım» (Marx, Engels, Tarihsel-Eleştirel Toplu Eserler, Yayınlayan David Rjazanov, Marx-Engels — Verlagsgesellschaft, Berlin, 1929, Bölüm I Cilt I, Yarı cilt I, Sayfalar: 186, 202—203, 218—219).

Marx'ın babasının, o zamana kadar kendini bir Hristiyan olarak tanıtan oğlunun, şeytanî etkiler altına girmesi yolundaki endişelerini birdenbire dile getirmesine yol açan sebepler nelerdi?

Bu nedenler, 55. yaş günü nedeniyle, oğlundan aldığı şiirlerde mi yatıyordu?

Aşağıdaki sözler, Marx'ın Hegel hakkında yazdığı şiirden alınmıştır: «Öğrettiğim sözler, şeytanî bir karmaşıklık içeriyor. İsteyen, istediğini düşünebilir.»

Marx, «Solgun Bakire» isimli şiirinde de şöyle diyor:

«Ve Cennetten soğudum,
Bunu çok iyi biliyorum.
Bir zamanlar Tanrı'ya ait olan ruhum,
Artık Cehenneme ait.»

Bu sözler, hiçbir yoruma ihtiyaç göstermemektedir.

Marx, başlangıçta san'atçı olmak istiyordu. Şiirleri ve tiyatro eserleri, düşündüklerini açıklaması bakımından değer taşımaktadır. Ancak, edebî açıdan hiçbir değere sahip değildi ve hiçbir ilgi uyandırmamıştır.

Resim ve mimarî alanındaki başarısızlığı, bize Hitler'i getirdi. Tiyatro eserlerindeki başarısızlığı bir Goebbels'i ve filozofideki başarısızlığı ise, Rosenberg'i doğurdu.

Marx'a gelince, o, şiir yazmaktan, eserlerini beğenmediği bir topluma karşı, Şeytan adına devrimcilik yolunu seçti. Kesin isyanının nedenlerinden biri bu olabilir. Bir diğer neden de, Yahudi olduğu için aşağılanmasıydı.

Karl Marx, 1839—1941 arasında «Demokrit ile Epikür'ün Doğa Felsefeleri Arasındaki Fark» konulu tezini yazmış ve önsözünde, Eşil'in Prometheus'unu benimseyerek, şöyle demiştir: «Tek kelime ile, tüm Tanrılardan, şu Tanrı'dan

nefret ediyorum.» Marx bu düşüncesine, insanın kendi kişilik bilincinin en yüce tanrılık olduğunu kabul etmeyen, dünyadaki ve gökteki tüm tanrılara karşı olduğunu belirterek, daha da açıklık kazandırmıştır. (Ebenda, Bölüm I, Cilt I, yarım cilt I, sayfalar: 10, 79—81, 110—120).

Marx, tüm tanrıların amansız bir düşmanı, kılıcını karanlıkların prensine satmış bir kişiydi. Tüm insanlığı uçuruma sürüklemeyi ve insanlık bu uçuruma sürüklenirken, onu gülererek izlemeyi kendine amaç edindiğini açıklamıştı.

Marx kılıcını gerçekten Şeytan'dan mı satın almıştı? Kızı Elenor, «Zenci ve General — Marx ve Engels Hakkında Anımsamalar» (Dietz, Berlin, 1964) isimli bir kitap yazmıştır. Elenor bu kitabında, Marx'ın kendisine ve diğer kız kardeşlerine küçükken, birçok hikâyeler anlattığını söyler. En fazla hoşuna gidenin de, Hans Röckle'nin öyküsü olduğunu belirten Elenor, şöyle devam eder: «Bu öykü aylarca sürdü, ve hiç bitmedi. Hans Röckle bir büyücüydü, bir oyuncak dükkânı vardı... Birçok da borcu... Bir sihirbaz olmasına rağmen, sürekli paraya ihtiyacı vardı. Bu yüzden de, hiç istemediği halde, bütün güzel şeylerini teker teker Şeytan'a satmak zorunda kaldı. Bu maceraların bazıları öyle korkunçtu ki, tüylerimiz diken diken olurdu.»

En değerli şeylerini Şeytan'a satmak konusunda, kendi küçük çocuklarına böyle korkunç öyküler anlatmak, bir baba için normal mi? Robert Payne «Marx» isimli kitabında (Simon und Schuster, New York, 1968) bu olay üzerinde ayrıntılı bir biçimde durmaktadır. Elenor, sihirbaz Röckle'nin öyküsünde, sihirbazın oyuncakları Şeytan'a istemeye istemeye sattığını ve son ana kadar onlardan ayrılmadığını anlatır. Ama sihirbazın, Şeytan'la imzaladığı anlaşma nedeniyle, ondan ayrılma olanağı yoktu.

«Marx» kitabının yazarı Payne, şunları da ilâve ediyor: «Bu bitmek bilmeyen öykülerinin, gerçek bir hayat öyküsünü yansıttığı, şüphesizdir. Marx'da Şeytan'ın felsefesi ve kötülüğü vardı. Bazen, Şeytan'ın görevini üstlendiğinin ve bu görevleri yerine getirdiğinin bilincinde gibi görünüyordu.»

Marx, Şeytan'la bir ittifak kurduğunu dile getirdiği «Oulanem» i ve ilk şiirlerini yazdığı sıralarda, Sosyalizm hakkında, hiç mi hiç düşünmüyordu. Hattâ bu yoldaki düşüncelere karşı mücadele bile etmişti. «Rheinische Zeitung» isimli bir Alman dergisinde yazar olarak çalışıyordu. Bu derginin ilkeleri özetle şöyleydi: «Şimdiki biçimiyle komünist düşüncelerin zaten imkânsız olan, pratik gerçekleşmesini reddetmek bir yana, bunların teorik geçerliliğini bile kabul etmemek... Kitlelerin komünist düşünceleri uygulamak için girişimleri tehlike yarattığı anda, buna top ateşle cevap vermek...» (Ebenda, Abt. I, Band I, Yarı cilt I, sayfa 263).

İşte bu dönemde Marx, hayatında en önemli rolü oynayan, kendisini sosyalist idealleri kabule götüren Moses Hess ile karşılaştı.

Hess, Berthold Auerbach'a gönderdiği 2 Eylül 1841 tarihli mektubunda, Marx'ı şöyle değerlendiriyordu: «Taptığım Dr. Marx, ortaçağın dinine ve politikasına son tekme vuracaktır. En keskin espri ile, en derin filozofi ciddiyetini bağdaştırıyor.» Demek ki, ilk amaç sosyalizm değil, dine tekme indirmek! Marx'ın o sıralardaki bir diğer dostu Georg Jung, Arnold Ruge'e gönderdiği 18 Ekim 1841 tarihli mektubunda, bunu daha açık bir biçimde şöyle ifade etmiştir: «Dr. Marx, Dr. Bauer ve L. Feuerbach dinî-felsefî bir dergide bir araya geliyorlar. Sonra tüm Melekler, Tanrı'nın etrafında toplanacaklar, ve O'nun kendisi mağfiret dileyecek, zira bu üçü, O'nu mutlaka gökyüzündeki yerinden edecekler ve mahkemeye çıkaracaklar. Enazından Marx Hristiyanlığı, en ahlâksız din olarak tanımlamaktadır. Kaldı ki, kendisi son derece umutsuz bir devrimcidir, ama tanıdığım en zekî kafalardan biridir.» (Marx-Engels, Tarihsel-Eleştirel Toplu Eserler, Yayınlayan David Rjazanov, Marx-Engels Verlagsgesellschaft, Berlin 1929, Bölüm I, Cilt I, Yarı cilt I, sayfalar 261—263).

Hristiyanların ilk zamanlarda insanları öldürüp etlerini yediklerine, Marx'ın inandığına şaşmamak gerek!

Özetle söylemek gerekirse, Marx'ı Şeytan'cılığın ta derinlerine kadar götürenlerin beklentisi, dinin ortadan kaldırılmasıydı. Marx'ın insanlığa nasıl yardım edilebileceği

gibi büyük idealler peşinde koştuğu, dinin bu ideallerin gerçekleşmesi yolunda bir engel oluşturduğu ve Marx'ın bu nedenle dine karşı cephe aldığı doğru değildi. Tam tersine... Marx tüm Tanrılardan, Tanrıyla ilgili her düşünceden nefret ediyordu. Tanrıyı yerinden edecek kişi olmayı arzuluyordu. Sosyalizm, proletarya ile aydınların şeytanca ideali kabul etmeleri yolunda kullanılan bir yemdi.

Sovyetler, ta başlarda seçtikleri sloganda, «Kapitalistleri dünyadan, Tanrı'yı gökyüzünden kovalım!» derken, sadece Karl Marx'dan kalan mirasa sadık kalıyorlardı.

Daha önceki bölümlerde, isimlerin ters çevrilmesinin, büyüçülüğün bir özelliği olduğunu belirtmiştim. Bu ters çevirmeler, Marx'ın düşünce tarzında öylesine yer etmişti ki, bu yöntemi her yerde kullandı. Nitekim Proudhon'un «Sefaletin Felsefesi» isimli eserine «Felsefenin Sefaleti» isimli kitapla cevap verdi. Bu kitapta, «Eleştiri silâhı yerine, silâhın eleştirisini kullanmak gerek...» ifadesine yer verdi.

Marx'ın saç-sakalı sizde hiç merak uyandırmadı mı? O devirde erkeklerin çoğunun sakalı vardı, ama Marx'ın sakal biçimi gibi değildi. Uzun saç da bırakmazlardı. Marx'ın görünümü, Siloh isimli şeytanla ilişki halinde olduğunu söyleyen Joana Southcott adlı bir şeytancı rahibenin havarilerinin görünümündeydi. («Marx ve Engels'le Konuşmalar, Insel Verlag, Frankfurt/M., 1973, Sayfa 17).

Şurası ilginçtir ki, Joana Southcott'un 1814'de ölümünden altmış yıl kadar sonra, «Hindistan'daki görevinden dönen James White isimli bir asker, Southcott'cuların Chatham bölgesi gurubunun başkanlığına geçmiş, Joanna'nın öğretilerini geliştirirken, bunlara komünist açılar katmıştır.» (James Hastings, Din ve Ahlâk Ansiklopedisi, New York, Charles Scribner's Sons, 1921).

Marx, metafizikten açıkça çok fazla söz etmezdi, ama bu konudaki düşüncelerini, birlikte olduğu kişiler aracılığı ile öğrenmek mümkün. Birinci Enternasyonaldeki yoldaşlarından biri Rus anarşisti Bakunin idi. Bakunin şöyle yazıyordu:

«Şeytan, Tanrısal otoriteye karşı kullanılan, menhus bir fitnedir. Bu fitne ve isyanda, tüm insancıl eşitliklerin verimli çekirdeği olan devrimi görmekteyiz. Sosyalistler, «büyük haksızlığa uğrayanlar nâmına!» biçimindeki sözle-

riyle tanınırlar. Bu dünyanın ilk kurtarıcısı ve hür düşünce-
lisi, Şeytan'dır. Âdem'i kurtarıp, onu itaatsiz kılmakla,
alınına insanlığın ve özgürlüğün damgasını, basmıştır.»
(Mikhail A. Bakunin, Œuvres-Essais, Verlag
von P.V. Stock, Paris 1895, cilt I, Sayfa 270, «Tanrı ve
Devlet»).

Bakunin Luzifer'i övmekle kalmıyor, aynı zamanda
devrim hakkında kesin bir tasarısı da var. Ancak, yoksulları
sömürülmekten kurtarmayı amaçlayan bir program değil.
Şöyle diyor: «Bu devrimde, halkın içinde Şeytan'ı uyandır-
mamız lâzımdır. Bu, aşırı arzuları gemlemek için gereklidir.
Görevimiz yapmak değil, yıkmaktır. Yıkma ihtirası, yaratıcı
bir ihtirastır. (Dzerjinskii, R. Gul «Most» Publishing
House, New York).

Karl Marx, böylesine bir programa sahip olan Bakunin'le
birlikte Birinci Enternasyonal'i kurdu.

Marx ve Engel, «Komünist Manifestosunda, proleter
yasasının, ahlâk ve dini, ardında «dar kafalı çıkarlar»ın
bulunduğu faydasız unsurlar olarak gördüğünü söylerler.

Bakunin, ayrıca Karl Marx'ın bir dostu ve bir başka
tanınmış sosyalist düşünür olan Proudhon'un da, aynı
dönemlerde «Şeytana taptığını» yazar. Marx'ı kendisi
gibi 19. yüzyılda Şeytancılar tarikatına dahil olanların
saç-sakal biçimine sahip Proudhon'la tanıştıran kişi Hess'
dir. (Marx ve Engels ile söyleşiler. Insel Verlag, Frankfurt
am Main, 1973, Seite 407).

Proudhon, «Devrimdeki ve Kilisedeki Adalet» isimli
eserinde (Otto Meissner, Hamburg, 1858) Tanrı'yı
adaletsizliğin sembolü olarak ilân eder. «O'na rağmen
bilgi sahibi olabiliyoruz. O'na rağmen sağlık, refah ve
mutluluğa erişiyoruz. O'na rağmen topluma erişiyoruz.
Attığımız her ileri adım, Tanrısal olma'yı yendiğimiz bir
zaferdir.»

Ve şöyle haykırıyor: «Gel! Çapulcular ve de krallar
tarafından iftiraya uğrayan Şeytan, gel! Tanrı, aptallık ve
korkaklıktır. Tanrı ikiyüzlülüktür ve sahtekârlıktır; Tanrı
zulüm ve yoksulluktur; Tanrı kötüdür. İnsanın mihrab
önünde eğildiği yerde, kralların ve rahiplerin esiri olan
insanîyet, lânetlenecektir... Ey Tanrı, ellerimi göğe doğru

kaldırıp yemin ediyorum ki, sen aklımın cellâdı, bilincimin hükümdarından başka birşey değilsin! Tanrı, aslında, uygarlığa, liberalliğe ve insancılığa karşıdır.» Proudhon'un, Tanrı'yı kötü olarak tanımlamasının nedeni, Tanrı'nın yarattıklarından da kötü olmasıdır. (Pierre J. Proudhon, Devlet Ekonomisinin Filozofisi veya Sefaletin Gerekliği, Scienta, Aalen, 1976 Bölüm 8, 62).

Bu düşünceler, Proudhon'dan kendiliğinden gelmemektedir. Bunlar, Şeytan'a tapınma törenlerinde edilen dualarda, söylenen sözlerde bulunmaktadır.

Marx daha sonra, Proudhon'la anlaşmazlığa düşmüş ve yukarıdaki sözlerin alındığı esere karşı çıkmak amacıyla bir kitap yazmıştır. (Marx-Engels, Werke, Dietz Verlag, Berlin 1972. Cilt 4, «Felsefenin Sefaleti», Sayfalar 63—182) Ama Marx önemli olmayan birkaç ekonomik öğretiyeye karşı yıkmakla yetiniyor, Proudhon'un Tanrı'ya karşı olan şeytansal başkaldırmasına itiraz etmiyordu.

Ünlü Alman şairi Heinrich Heine, Marx'ın güvendiği üçüncü dostuydu. O da şeytana inanırdı. Şöyle yazmaktaydı: «Şeytan'ı çağırdım, geldi, yüzünde hayret dolu bir ifade vardı. İyice baktım... Çirkin değil, topallamıyor, etkileyici ve cazibeli bir adam.» (Paul Carus'un, «Şeytan'ın Hikâyesi» isimli eserinde, Bell Publ. Co., Sayfa 435)

Marx da çevresini, bunun gibi düşünmüştür. Ünlü bir filozof olan ve Sovyetler Birliği'nde Eğitim Bakanlığı yapan Lunatcharski, «Sosyalizm ve Din» isimli eserinde, Marx'ın Tanrı'yla her türlü ilişkiyi bir kenara bırakarak, Şeytan'ı, ilerleyen proleter kitlelerin başında oturttüğünü yazmaktadır.

Bu noktada şunu açıkça belirtmek gereklidir ki, Marx ve yoldaşları, Tanrı'ya cephe almış olmalarına rağmen, bugünün Marksistlerinin kendilerini tanımladıklarının aksine, «Ateist» «Tanrısız» değillerdi. Yani Marx ve yoldaşları Tanrı'ya açıkça saldırır ve hakaret ederlerken, inandıkları bir Tanrı'dan nefret ediyorlardı. Karşı çıkılan, Tanrı'nın varlığı değil, O'nun egemenliğidir.

1871'de Paris'de Komünist İhtilâli patlak verdiğinde, Komüncü Flourende şöyle diyordu: «Düşmanımız Tanrı'dır. Tanrı'ya karşı nefret duymak, akıllılığın başlangıcıdır.»

(Komünizmin Felsefesi «Philosophy of Communism», Charles Boyer, Fordham University Press, New York, 1952).

Marx bu amacı açıkça ilân eden komüncülerden, övgülerle söz etti. Ancak, bunun malların daha âdil bir biçimde dağıtılmasıyla, daha üstün toplumsal kuruluşlarla ne ilgisi vardı? Bütün bunlar, gerçek amaç olan Tanrı'yı ve O'na tapınmayı tamamen ortadan kaldırma amacının gizlenmesi için kullanılan yanıltma manevraları idi. Bunun delillerini, bugün, bütün kiliselerin, camilerin ve pagodaların kapatıldığı Kızıl Çin, Arnavutluk ve Kuzey Kore'de görmekteyiz.

Marx bu konu hakkında çok ilginç şiirler yazmıştır. Gerçi bu şiirler san'atsal açıdan çok değerli değildirler, ama içerdikleri düşünceler bakımından, son derece anlamlıdır. Marx'ın «Bir Umutsuzun Yakarışı» ve «İnsan Gururu» şiirlerinde, insanın en büyük yakarışı, kendi yüceliği için olan yakarış biçiminde gösterilir. Şayet insan kendi yüceliği nedeniyle mahvolmaya mahkûmsa, bu, evrensel bir felâket olacaktır. Ama, Tanrı benzeri bir varlık gibi, Şeytan'ın ağıtları ile ölecektir. Marx'ın «Kemancı» isimli küçük bir şiirinde, bir şarkıcının ne ortaya koyduğu eserlerini tanıdığı, ne de O'na karşı saygı duyduğu bir Tanrı'ya yönelik yakınmalarına yer verilmektedir. Cehennemnin karanlık uçurumundan çıkan bu san'at, «aklı şeytanlaştırıp», kalbleri büyülüyor. Yaptığı dans da ölüm dansı. Şarkıcı, kılıcını çekiyor ve şairin ruhuna batırıyor.

«Cehennemnin karanlık uçurumundan çıkarak, akli şeytanlaştıran san'at...» Bu ifade, Amerikan devrimcisi Jerry Rubin'in «Do it! yap onu!» isimli eserinde kullandığı şu sözleri anımsatmaktadır: «Gençlikle, müziği, seksi, uyuşturucu maddeleri ve baş kaldırmayı, ihaneti birleştirdik – ve ortaya yenilmesi güç bir birlik çıktı».

Marx, bir başka şiirinde, amacının dünyayı ne düzeltmek, ne ona yeniden biçim vermek, ne de devrim yapmak olduğunu, sadece dünyayı yıkmak, dünya yıkılırken de bundan zevk almak olduğunu, şöyle anlatıyor:

«Eldivenimi aşağılayarak,
Dünyanın suratına fırlatacağım.
Düşüşü, coşkuluğum söndürmeyecek,
Bu cüce devin çöküşüne bakacağım.»

Sonra dünyanın kalıntıları arasında,
Tanrısal ve muzaffer dolaşacağım,
Ve sözlerime etkin bir güç vererek,
Kendimi Yaratıcıyla eşit sayacağım.»
(Marx before Marxism, Mc Millan)

Marx, Şeytancılığı, benliğindeki bir mücadeleden sonra benimsemişti. Şiirlere, kalbinde kopan bu büyük fırtınanın yarattığı ağır hastalık sırasında son verdi. O sıralarda, nefret ettiği bir fikre tapınmak zorunda olduğu için kızdığından söz etti. Artık kendini hasta hissetmeye başlıyordu.

Bu şiirler, Marx'ın yegâne kesin yazıları mıydı? Bunu bilemiyoruz. Çünkü eserlerinden birçoğu, metinleri ellerinde bulunduranlar tarafından, gizli tutulmaktadır.

Albert Camus, «Hiddetli Adam» isimli eserinde, Marx ve Engels'in yapıtlarından, 30 cildinin yayınlanmadığını belirtmekte ve bu eserlerin, genellikle Marksizm diye bilinen düşüncelere fazla uymadığı görüşünü dile getirmektedir.

Bunu okuduğumda, sekreterlerimden birinden, Fransız yazarının bu iddiasının doğru olup olmadığını, Moskova'daki Marx-Lenin Enstitüsünden sormasını rica ettim.

Aldığım cevabı, burada aynen yayınlıyorum. Moskova Marx-Lenin Enstitüsü Müdür Yardımcısı Profesör M. Mtschedlov, Camus nun yalan söylediğini belirttikten sonra, bu iddiayı teyid etmektedir.

Bu cevapta, Marx ve Engels'in ilk baskısının bir bütün olarak plânlanmadığı, toplam 100 ciltten bugüne dek 13 ünün yayınlandığı belirtilmektedir. İkinci dünya Savaşının bir engel oluşturduğu mazereti gülünçtür. Bu savaşın üzerinden, 35 yıl geçmiştir ve Sovyetler Birliği Devlet Basımevi, kuşkusuz yeterli materyalden de fazlasına sahiptir.

Bu mektuptan, açıkça şu sonuç ortaya çıkmaktadır ki, Sovyet Komünistleri, 100 cildin, tüm metinlerini ellerinde bulundurdukları halde, sadece 13 cildi yayınlamışlardır. Bunun tek izah tarzı, Marx'ın düşüncelerinden birçoğunun, gizli tumulmasının gerekli olduğu düşüncesidir.

Şeytana tapmayı, tüm faaliyetleriyle kabul etmiş olan-

ların karmakarışık ve karanlık özel hayatları vardır. Marx'ın hayatı da böyleydi.

Arnold Kunzli, Karl Marx'ın iki kızını ve bir damadını intihara götüren bu hayatı, «Karl Marx — Eine Psychographie» (Europa Verlag, Zürich, 1966) adlı kitabında anlatıyor. Üç çocuğu az beslenmeden öldü. Sosyalist Laforgue ile evlenen kızı Aura üç çocuğunu kaybetti. Sonra, kocasıyla birlikte intihara etti. Diğer kızı Eleonor, kocasıyla birlikte intihara karar verdi. Eleonor öldü. Kocası ise, son dakikada intihardan vazgeçti. Kendilerini şeytana adanmış olanların aile fertleri lânerlidirler. Marx, en azından üstün lisan bilgisi nedeniyle, kolayca başarabileceği halde, ailesinin geçimini sağlamak zorunda olduğu hissini, hiçbir zaman duymadı. Engels'den dilenerek yaşadı. Hizmetçisinden, evlilik dışı bir çocuğu oldu. Daha sonra, çocuğun babalığını, bu komediyi birlikte oynamayı kabul eden Engels'e verdi. Marx ayrıca çok da içerdi. Moskova'daki Marx-Engels Enstitüsü'nün müdürü Rjazanov, Karl Marx-Düşünür, İnsan ve Devrimci (Verlag für Literatur und Politik, Wien, 1928) adlı kitabında, bunu kabul eder.

Söz Engels'den açılmışken, onun hakkında da birşeyler söylemek isterim. Engels, imanlı bir ailede büyümüştü. Gençliğinde Hristiyanlık konusunda, harika şiirler yazmıştı. Hangi koşullar altında inancını yitirdiği, tam olarak bilinmemektedir.

Marx'la tanıştıktan sonra, ilk intibalarını şöyle dile getirmişti:

«Vahşi coşkununla kovalayan kim?
Trier'li karanlık bir adam, acaip bir dev!
Ne yürüyor, ne hopluyor, sıçrayıp kuduruyor,
Öfke ve kızgınlıkla, göklerin büyük çadırını yakalamak,
Ve dünyaya fırlatmak istercesine ayaklarının üzerinde.
Kollarını yükseklere uzatıp,
Tehdit dolu yumruklarını sıkarak,
Sanki onbin Şeytan saçlarından yakalamış gibi,
Durmadan kuduruyor.

(Engels «İnancın Zaferi, Marx-Engels, Tarihsel Eleştirel toplu Eserler, David Rjazanov, Marx-Engels Ver-

lagsgesellschaft, Berlin, 1930, Bölüm 1, Band 2 Sayfalar: 268—269).

Engels, liberal ilâhiyatçı Bruno Bauer'in kitabını okuduktan sonra, Hristiyanlık inancından kuşku duymaya başlamış ve ruhunda büyük bir mücadele ortaya çıkmıştır. O dönemde şöyle yazıyordu: «Kuşkuya düştüğümden beri, hergün, hattâ gün boyunca, gerçeği bulmak için dua ediyorum. Ama sizin inancınıza geri dönemiyorum. Bunları yazarken, öylesine etkileniyorum ki, gözlerimden yaşlar boşanıyor. Ama hissediyorum, tüm kalbimle, özlediğim Tanrı'ya varacağım. Bu da, Kutsal Ruhun bir şahadeti! İncil'de onbinlerce defa aksi yazılı olsa bile, bu Kutsal Ruh'la yaşıyorum, onunla öleceğim.» Franz Mehring, Karl Marx, Dietz Verlag, Berlin, 1964, Sayfa 97.

Engels, Tanrı'nın sözüne giden yolu bulamadı ve kendisinin «binlerce Şeytan tarafından zapt edilmiş canavar» biçiminde tanımladığı şeye kapıldı. Düşünceleri, Tanrı karşıtı bir yöne kanalize oldu.

Engels'in Hristiyanlık inancını kaybetmesinde, büyük bir rol oynayan ve Marx'ı da Hristiyanlık karşıtı yeni plânlara yönelmede destekleyen liberal ilâhiyatçı Bruno Bauer nasıl bir insandı? Şeytan'larla ilgisi var mıydı?

O da, Engels gibi, başlangıçta inanç sahibi bir kişiydi ve hattâ, İncil'i eleştirenlere karşı yazılar yazan tutucu bir ilâhiyatçıydı. Daha sonra, İncil'in aşırı bir eleştiricisi ve materyalist Hristiyanlığın kurucusu oldu. Materyalist Hristiyanlık, İsa'nın sadece bir insan olduğunu kabul ederek, Tanrı'nın oğlu olduğunu reddeder.

Bruno Bauer'in, Marx ve Engels'in de dostu olan arkadaşı Arnold Ruge'ye gönderdiği 6 Aralık 1841 tarihli mektuba bir göz atalım:

«Burada, Üniversitede kalabalık bir dinleyici kitlesine konferanslar veriyorum. Kürsüden Allah'a küfrettiğimde, kendimi tanımıyorum. Öylesine ağır küfürler ki, kimsenin incitmemesi gereken bu gençlerin tüyleri diken diken oluyor.

Bu küfürleri savururken, evde dinî kutsal yazılar ve Vahiy (Kutsal kitabın İncil kısmının son bölümü) hak-

kında müdaafaname yazdığımı hatırlıyorum. Her neyse, kürsüye her çıkışında beni saran Şeytan çok kötü ve ona boyun eğmekten başka bir şey yapamayacak kadar zayıfım ve beni Tanrı'ya hakaretler yağdırmaya yönelten ruh, ancak Ateist (Tanrısız) bir sistemin profesörü olarak, açıkça vaaz vermeme sağladığında rahata erişiyor.» (Marx-Engels, Tarihsel Eleştirel Toplu Eserler, ME Verlagsgesellschaft, Frankfurt am Main, 1927, Cilt 1, 1)

Engels'in görüşlerini Komünist olma yönünde değiştiren, Marx'ı da aynı yönde etkilemiş olan Moses Hess'dir. Hess, Engels'le Köln'deki bir buluşmasından sonra, şöyle yazar: «Benden aşırı bir Komünist olarak ayrıldı. İşte ben böyle yıkım yaratırım.» (Moses Hess, Eserlerden Seçmeler, Joseph Melzer, Köln, 1962). «Yıkım yaratırım!» Hess'in hayattaki en büyük amacı bu muydu? Şeytan'ın da ana amacı budur.

Engels'in düşüncelerinden, Hristiyan olma fikri, hiçbir zaman silinmedi. «Tanrımız Yüce Bir Kaledir» adlı reformasyon (16. yüzyılda Protestan kilisesinin doğmasına yol açan din devrimi) şarkısına duyduğu hayranlığı, 1865'de açıkça dile getirdi. Bu şarkıyı, 16. yüzyılın Marseillaise'i (1789'daki Fransız devriminin marşı ve halen Fransız ulusal marşı) olan bir zafer ilâhisi biçiminde tanımladı. (Doğanın Dialektiğine giriş) ve Engels'in Hristiyan dini yanlısı olarak dile getirdiği tek ifade değildir, bu yönde başka sözleri de vardır.

Engels'in trajedisi etkileyicidir, hattâ Marx'inkinden daha da sürükleyicidir. Sonraları dine karşı mücadelesinde, Marx'ın sağ kolu olan bu kişinin, gençliğinde yazdığı, Hristiyan ilhâmı ile dolu şiirini dinleyelim:

1. Rab İsa Mesih, Allah'ın tek Oğlu,
Göklerdeki tahtından aşağı adım at
Gelip benim ruhumu kurtar.
Tüm kutluluğun içine in,
Sen ki, Baba'nın kutsallığının ışığıydın,
Sadece Seni seçmemi bana bağışla.
Ne kadar güzel, üzüntüsüz, parlak bir sevinç içinde,
Övgülerimizi Sen, Kurtarıcımıza yükseltiyorsun.

2. Son nefesimi verdiğim,
Ve ölümün acısını çektiğim an,
Sıkıca sana tutunayım;
Ki gözlerim karanlığa gömülünce,
Kalbimin vuruşları durulunca,
Kollarında soğusun bedenim.
Cennetin yüksekliklerinde övecek ruhum ismini,
Sonsuzluğa dek Sen'in
Çünkü artık Sen'de yatıyor sâkin.
3. Ne olur ki, sevinç zamanı tez olsun,
O zaman, şefkatli göğsünden
Alacağım yeni yaşamla ısınayım.
O zaman Tanrım, Sana şükranlarımla.
Sonsuzluğa dek sevdiklerimi
Kucaklayacağım kollarımla.
Evet, yaşayarak, ebediyen yaşayarak,
Senin seyrin içinde yaşayarak,
Hayatım yeniden yeşerecek.
4. Geldin kurtarmak için insaniyeti
Ölümden ve kötülükten,
Her yerde mutluluk ve mutlu kaderler olması için.
Bununla, dünyaya yeniden dönüşünle,
Değişecek herşey burada,
Sen her kişiye kendine düşen payını vereceksin.

(Marx-Engels Tam baskı, M. E. Verlagsgesellschaft,
Berlin, 1930, Bölüm 1, Cilt 2)

Bruno Bauer, Engels'in kalbinde kuşkular yarattıktan sonra, Engels, dostlarına şöyle yazıyordu: «Kutsal kitapta, «Dileyin, sizlere verilecektir» yazılıdır. Gerçeği, en azından, gölgesinden bir damla bulabilmek umuduyla her yerde arıyorum. Ama, sizin gerçeğinizi, sonsuz gerçek olarak tanıyamıyorum. Ama yine de şunlar yazılı: «Arayın, bulacaksınız!» Aranızda kim, oğlu ekmek istediği zaman, ona taş verir. Göklerdeki Babanız, Tanrı, kendinden dileyenlere ne denli iyi şeyler verecek!»

«Bu kelimeleri yazarken, gözlerime yaşlar doluyor. Çok üzgünüm, ama hissediyorum ki, kaybolmayacağım. Ruhumun özlemine çektiği Allah'a geleceğim. Bu da,

Kutsal Ruh'un bir hükmüdür. O'nunla yaşayacak, O'nunla öleceğim. Tanrı'nın Ruh'u, benim, Tanrı'nın bir çocuğu olduğuna tanıklık ediyor.

Demek ki, Engels, Şeytancılığın getireceği tehlikelerden haberdardı. (Schelling, Der Philosoph in Christo Schelling, «Mesih'deki Filozof» adlı kitabında Engels, şu cümlelere yer veriyordu: «Korkunç Fransız İhtilâlinde beri, insanlığın büyük bir bölümü, yepyeni, şeytanî bir ruhla kaplandı ve Tanrı'sızlık, cür'etkâr başını, utanmadan ve sinsice kaldırıyor. O kadar ki, Kutsal Kitap'taki kehanetlerin, şimdi gerçekleşmeye başladığını sanırsınız! Önce Kutsal Kitabın, son günlerde ortaya çıkan Tanrı'sızlık hakkında neler yazdığına bir göz atalım: Matta 24, 11—13'de Hz. İsa şöyle der: «Birçok yalancı peygamber ortaya çıkacak ve bunlar, niceleri kandırarak. Adaletsizliğin artmasıyla, birçok insanın sevgisi azalacak. Ama, sona dek kim dayanırsa, o kurtulacak. Hükümrânlığın bu İncil'i evrenin her köşesinde tanıklıkta bulunmak üzere, ulusların tümüne yayınlanacak ve o zaman son gelecek.» Ve 24. Âyette şöyle deniliyor: «Yalancı mesihler ve yalancı peygamberler türeyecek. Bunlar, önemli belirtiler ve şaşılacak işler ortaya koyacaklar. Böylelikle, imkânı olsa, seçilmiş olanları da baştan çıkaracaklar.» Ayrıca, Pavlus'un Selâniklilere, 2. mektubunun 2 : 3'ünden itibaren şöyle deniyor: «... O günah adamı, lânet oğlu, açığa vurulacaktır. O ki, Tanrı'ya ya da tapılan herşeye karşı çıkıp, kendini yücelten ... Kötü olan onun gelişi, Şeytan'ın çalışmalarına uygun biçimde ve onun gücü ile sahte belirtiler ve harikalar göstererek ve mahvolacakları her kötü hileyle kandırarak olacaktır. Bu mahvolacaklar, kurtulmak için, gerçeği sevip kabul etmediler. Bundan dolayı, Tanrı kandilerine kandırmacalar gönderiyor ki, yalanlar inansınlar. Böylece gerçeğe inanmayıp da, kötülüğe sevinen herkes yargılanacaktır.»

Engel, çoğu îmanlı Tanrı bilimciler gibi, Kutsal Kitap'dan, bu tür birçok bölümler naklediyor, ve şöyle devam ediyor:

«Artık Rabb'e karşı, soğuk ve aldırmayan bir davranışta bulunmuyoruz. Hayır, bu açık ve ilân edilmiş bir düşmanlıktır ve şimdiye dek, bildiğimiz çeşitli mezhep ve politika-

ların yerine, iki belirli şey vardır: Hristiyanlar ve Hristiyanlara karşı olanlar...

Aramızdaki yalancı peygamberleri görüyoruz... Bunlar, tüm Almanya'yı dolaşıp, her yere sızmayı arzuluyorlar. Şeytan'ın bayrağı altında, kentten kente dolaşılıyor, pazar yerlerinde şeytancı öğretilerine yayıp, zavallı gençliği ölümün ve cehennemin en derin uçurumuna atmak için ayartıyorlar.» Ve kitabını, Vahiy'in şu sözleri ile bitiriyor: «İşte, dönüşüm yakındır. Sahip olduğunuz şeyi koruyun. Öyle ki, kimse ödülünüzü elinizden almasın. Âmin!» (Marx-Engels, «Tarihsel eleştiri, tam baskı, M.E. Verlagsgesellschaft, Berlin 1930, Bölüm 1 cilt. 2).

Bu tarzda şiirler yazan ve şeytancılığa karşı uyarılarda bulunan adam, bu tehlikeden korunmak için, gözyaşları içinde dua eden, Marx'ın onbin şeytan tarafından zapt edildiğini farkedenden bu şahıs, «tüm din ve mânevî değerleri kaldırmayı amaçlayan, şeytani savaşta, Marx'ın en yakın işbirlikçisi» oluyor. («Komünizmin Manifestosu», Marx ve Engels).

Buna sebep, liberal tanrıbilimdir. Bu liberal tanrıbilim, Marx ve Engels'le beraber, komünizmin, ölümüne neden olduğu, on milyonlarca suçsuzun sorumluluğunu paylaşıyor.

Engels hakkında bu acı, ancak kaçınılmayan bilgilerden sonra, Marx'a dönelim.

Rolf Bauer, «Genie und Reichtum» (Bertelsman, Gütersloh, ve Viyana, 1971) adlı kitabında, Marx'ın hayatının karmaşık parasal yönünü anlatıyor: «Karl Marx, Berlin'de öğrenci olduğu sırada, babasından senede 700 taler cep harçlığı alıyordu.» Bu büyük bir miktardı, çünkü halkın o devirde sadece yüzde beşi, yılda 300 taler'in üstünde bir gelire sahipti. Marx, yaşamı boyunca, Engels'den toplam 6 milyon Fransız Frankı aldı. (Marx-Engels Enstitüsü'nün verdiği rakamlar).

Miraslara konmayı, delicesine arzuluyordu. Amcalarından biri can çekişirken, Marx şöyle yazıyor: «Köpek ölürse, büyük bir dertten kurtulacağım.» Engels de, buna şöyle cevap veriyordu: «Miraşa engel olan hastalığı tebrik ederim ve felâketin şimdi gerçekleşmesini dilerim.»

Nihayet, «köpek» öldü ... 8 Mart 1855'de Marx'ın

yazdıkları şöyle: «Çok mutlu bir olay, dün karımın doksan yaşındaki amcasının ölümünü bildirdiler. Karım takriben yüz sterlin alacak ve hatta, ihtiyar köpek, bir miktar da, ev bakıcısı kadına bırakmadıysa, daha da fazlasını alır.» Kendisine, amcasından da yakın olan kişilere karşı bile, dostane duygular beslememiştir. Annesi ile dargındı. 1863 Aralık'ında Engels'e şöyle yazdı: «İki saat önce, annemin ölümünü bildiren bir telgraf aldım. Kaderin, ailemin bir ferdi alması gerekiyordu. Benim de bir ayağım mezarda, ancak bu durumda yaşlı kadından çok bana ihtiyaç var. Miras için, Trier'e gitmem gerek.» Annesinin ölümü hakkında, tek söylediği bu.

Marx, borsa işlerinde, çok para kaybetti. İktisatçı olarak, borsada sadece kaybetmesini biliyordu.

Şeytan'cılık tarikatının çok gizli olması nedeni ile, Marx'ın buna bağlı olma ihtimali konusunda, sadece belirtiler var. Karmakarışık yaşamı, sözünü ettiğimiz deliller zincirinde, bir başka halka oluşturabilir.

Marx ve Engels, entellektüel kişilerdi. Ama, mektuplaşmaları, bu toplum sınıfında görülmeyen, açık-saçık sözlerle doludur. Bu mektuplar, çirkin sözlerle dolu, ama insancıl, sosyalist rüyadan söz eden idealist ifadelerin yer aldığı tek bir mektuba bile rastlamıyoruz.

Marx'ın tüm davranışları ve konuşmaları, şeytancı bir tarza sahipti. Kendisi Yahudi olduğu halde, «Yahudi Sorunu» adını taşıyan ve Yahudi karşıtı niteliğe sahip bir kitap yazdı.

1856 yılında, «The New York Tribune'da», (The Russian Loan) başlığı altında bir yazısı çıkmıştı. Bu yazıda şunları okuyoruz:

«Biliyoruz ki, her Papa'nın ardında bir Cizvit bulunduğu gibi, her diktanın ardında da bir Yahudi bulunmaktadır. Cizvit ordusu, her özgür düşünceyi öldürdüğünden, ezilenlerin isteği, başarı şansına sahip olur. İnsanlığın servetine el koyan Yahudi'lere yaramadığı sürece, Kapitalistlerin kışkırttığı savaşların faydası da yoktur. 1856 yıl önce, İsa'nın, tefecileri, Kudüs'deki mabetten kovmasına şaşmamak gerek... Bu tefeciler, diktatörlerin, diktaların ardındaki çağdaş tefeciler gibiydi. Şimdikilerin çoğunluğu

Yahudidir. Yahudi'lerin, dünya üzerinde yaşamayı tehlikeye sokacak kadar güçlenmesi, bunların örgüt ve amaçlarının ne olduğunu ortaya çıkarmamızı zorunlu kılmaktadır ki, onların bu pis kokuları, dünya işçilerini bu müsibeti ortadan kaldırmak için, harekete geçirebilirsin.»

Hitler'in söylediği, bundan daha da mı kötüydü?

Karl Marx, sadece Yahudilerden nefret etmezdi. Dostu Weitling, şöyle yazıyordu: «Marx'ın olağan söyleyişleri, Tanrısızlık ve giyotin, Hegel hakkında konuşmalar ve asmakesme konularını içeriyordu.» Alman'lardan da nefret ederdi. «Dövmek, Alman'ları diriltmenin tek yoludur.» derdi. «Aptal Alman halkı», «Almanlar, Çinliler ve Yahudiler, işportacılarla ve küçük satıcılarla kıyaslanmalıdır.» biçiminde konuşurdu. «Almanları iğrenç, ulusal dar görüşlü olarak tanımlardı.» (Künzli, Psychographie).

Rusları, insanlıktan aşağı görürdü. (Rusya konusunda Karl Marx, Zaria Yayınevi, Kanada) Slav halkları, «ırksal bir döküntüdür» (New York Times'den alıntı, 25 Haziran 1963).

Marx, 1848 yılına ait son bilançosunda, Slav halkından söz eder. Bu bilânço, Rusları, Çekleri ve Hırvatları kapsamaktadır. Bu geri kalmış halkların kaderi, sadece ve sadece, «Devrimci dünya fırtınasında, en kısa zamanda batıp gitmektir.» «Gelecek dünya savaşı, sadece gerici sınıflarla hânedanların değil, bunun yanında, dünyanın bütün gerici halklarının ortadan kalkmasına neden olacaktır. Ve bu, bir aşama olacaktır.» «Bunların isimleri ortadan kalkacaktır.»

(Marksizm, Bertrand Wolfe, Dial Presse NY. 1956)

Bu ulusları yok etmek değil, sadece boyunduruk altına almak isteyen Hitler, kuşkusuz, Marx'dan çok daha hümanist idi. Engels, şunları da yazmıştır: «Bundan sonraki dünya savaşı, bütün gerici halkların ortadan kalkmasını sağlayacaktır, bu da bir ilerlemedir.» (MEW cilt 6, Sayfa 176) Marx, siyah derili insanları, «ahmaklar» la aynı sınıfa sokmuş ve özel konuşmalarında, sürekli biçimde, aşağılayıcı ifade olarak, «pis zenci» tabirini kullanmıştır.

Marx, rakibi Lassalle'ı, «pis Yahudi zenci» olarak tanımlamış ve bu ifadenin, sadece bir kişi için, onun hor görüldüğünü belirten bir sıfat olmadığını, açıkça ifade

etmiştir. «Bundan o kadar eminim ki, kafa biçimi ve saç özelliklerinin de gösterdiği gibi, o, zenci ırkından gelmektedir. O zenciler de, Mısır'dan kaçarken, Musa'nın arkasına takılmışlardır, en azından, baba tarafından, anne ya da büyükannesinde bir zencilik olmalı ... Bu adamın bencillğe dayanan ilerlemesi de, zencilere çok benzemektedir.»

Marx, bunun da ötesinde, Kuzey Amerika'daki kölelikten de yana çıkmıştır. Bu konuda, arkadaşı Proudhon'la ters düşmektedir. Proudhon, Amerika Birleşik Devletlerindeki kölelerin, eşit haklara sahip olması görüşünü savunmuştur. Marx ise, şöyle cevap vermiştir: «Kölelik olmasaydı, en ileri ülke olan Kuzey Amerika, pedersâhi bir ülke haline gelirdi. Kuzey Amerika'yı dünya haritasından silin, o zaman anarşi doğacak, modern ticaret ve uygarlık, tümünden çökecektir. Köleliği ortadan kaldırın, o zaman da göreceksiniz ki, Amerika'yı dünya haritasında silmişsiniz.»

(Bu konuda bakınız: Biyografi «Karl Marx» Rassist «İrkçı» Nathaniel Wexl (Arlington House).

Marx ayrıca, «To the devil the British» i de yazmıştır. (MEW Cilt 35, Sayfa 122)

Bütün bunlar, Marx'ın Şeytancı olduğu sonucunu ortaya çıkarabilecek dayanak noktalarıdır.

Karl Marx, çocuklarından en çok Eleonor'u severdi. Onu, «Tussy» diye çağırırdı ve sık sık, «Tussy tamamen ben!» derdi. Bakalım Tussy, bize neler söyleyecek:

Eleonor, babası Marx'ın rızasıyla, teosofinin önderlerinden bayan Besant'ın arkadaşı Edward Aveling'le evlendi. Edward «Tanrı'nın kötülüğü» konusunda konferanslar verirdi. (Aynı Şeytan'cıların tarzında; başkalarını kandırma dışında ateistlerin yaptığı gibi, Tanrı'nın varlığını reddetmiyorlar. Tanrı'nın varlığını tanıyorlar, ancak, O'nu kötü olarak anlatıyorlar). Edward Aveling, konferanslarında, «Tanrı'nın çok karılı evliliği desteklediğini ve hırsızlığın kışkırtıcısı olduğunu» ispatlamak isterdi. Tanrı'ya küfür etme hakkını savunurdu. («Eleonor Marx'ın Yaşamı» Chushichi Tsuzuki, Clarendon-Press, Oxford, 1967, Sayfalar: 85, 89, 340).

Aşağıdaki teosofçu şiirini dinleyelim ve bu arada unutmayalım ki, bu hareketin ana söylevcilerinden biri,

Marx'ın beğenip de seçtiği damadı idi. Marx'ın evinde, bu çeşit şiirler okunurdu. Böylece, orada esen hava hakkında fikir sahibi olmak mümkün.

«Ey ziyafetler kralı Şeytan,
Zaptedilmez ve cür'etkâr mısralarım,
Sana doğru yükselecek.

Ey papaz, mırıltıların ve takdislerinle defol, Çünkü ey papaz! Şeytan senin gerinde hiçbirzaman durmayacaktır.

«Ey Şeytan, nefesin mısralarıma ilham veriyor,
Kalbimin derinliğinden Tanrılara meydan okurken.
Ruhani krallardan, insanlık dışı krallardan,
Senin şimşeğindir ki akılları titreten.

«Doğru yoldan uzakta dolaşan ey can,
Şeytan merhametlidir. Gör Heloisa'yı!
Kasırganın kanatlarını gerdığı gibi.
O geçiyor ey halk, büyük Şeytan geçiyor.

«Selâm sana, mantığın büyük koruyucusu!
Kutsal olarak yükselecek sana tütsü ve yeminler!
Sen ki rahibin Tanrı'sını tahtından indirdirn.»

(Frederik Tatford'ın «The Prince of darkness» —
Karanlıklar prensi'nden aktarılmıştır. «Bible and
Advent Testimony Movement Eastbourn and Sussex,
1957)

Marksizm'le teosofi (Ruhâni esirgeme, sezgi veya özel bir ilişki aracıyla Tanrı bilincine erişmeyi ileri süren felsefeler) arasındaki bağlantı, tesadüf eseri değildir. Teosofi batıda, bir bireysel ruhun olmadığını öğreten Hint doktrinini yaydı. Teosofi'nin ikna ile başardığını, Marksizm kamçı gücü ile yapıyor: İnsanları şahsiyetlerinden uzaklaştırıp, devletin esiri olan robotlara çeviriyor.

Bir ilginç gerçek daha. Komutan Jacob Auguste Riis, Marx'ın öğrencisi idi. Ölümünü öğrenince, üzülen hayran olduğu hocasının evini ziyaret etmek için, Londra'ya gitti. Ailesi taşınmıştı. Soru yöneltebileceği tek insan, Marx'ın eski hizmetçisi idi. Hizmetçi, Marx hakkında şunları anlattı: «Allah'dan korkan bir insandı. Hasta olduğu zaman, sıralanmış mumların önünde, başında bir çeşit şerit sarılı

olarak, yalnız başına dua ederdi.» Bu, Ortodoks Yahudilerinin, sabah duası için, kollarına veya alınlarına taktıkları dua takısını adırıyordu.

Ancak, Marx, Hristiyanlık dini çerçevesinde vaftiz olmuştu. Yahudiliği de hiç uygulamamıştı. Tanrı'ya düşman kesilmiş, sonra da dine karşı kitaplar yazmıştı, hattâ bütün çocuklarını, ateist olarak yetiştirmişti. Cahil hizmetçisinin, dua sandığı bu âyin şekli gerçekte neydi? Yahudiler dua bağlarını alınlarına takarak dua ederken, önlerinde mum yakmazlar. Bu bir büyü uygulaması mıydı? (Sergius M. Riis, Karl Marx, Robert Speller, New York, 1962, sayfa: 2)

31 Mart 1854'de, oğlu Edgar'ın, babası Karl Marx'a yazdığı mektupta, başka bir ipucu daha var. (M. E. Yazışmalar, 2. Cilt, M.E. Lenin Enstitüsü, Moskova, Sayfa 18).

Mektup, şu şaşırtıcı sözcüklerle başlıyor: «Sevgili Şey tan'ım.» Hiç, babasına, bu şekilde hitabeden bir çocuk düşünebiliyor musunuz? Ancak, gerçekte, Şeytancılar, sevdiklerine bu şekilde hitabederler. Oğlu da onlara katılmış olabilir mi?

Karl Marx'ın karısının, kocasına 1844 yılı Ağustosunda gönderdiği bir mektupta, şu ifadelere yer vermesi son derece ilginç ve gariptir:

«... Ruhların yüksek papazı ve piskoposu, gönderdiğin son, mektup, senin zavallı koyununu, yine huzur ve sükûnla doldurdu ...» (Marx-Engels, Toplu Eserler, Doğu Berlin, 1967, 1974 Ek cilt 1, Sayfa 654).

Marx, «Komünist Manifesto»da, her dinin kökünün kurutulması isteğini dile getirmiştir. Denebilir ki, Şeytancı tarikatı da bunlara dahildir. Ama karısı, ona hangi dinin yüksek papazı ve piskoposu olarak hitabetmektedir? Avrupa'daki dinler arasında, yüksek papaza sahip tek tarikat, Şeytancı tarikatıdır. Tanrısız olduğuna inanılan bu kişi, nasıl olup da, dinî mektuplar göndermektedir? Bu mektuplar nerededir? Marx'ın yaşamında, esrarengiz yönleri ortaya çıkarılmayan bir bölüm vardır.

Marx'ın hayatını yazanlardan bazıları, kitabının konusu ile, Şeytan tapınması arasındaki ilişkiyi sezebilmişlerdir. Ancak, ruhsal açıdan yeterince bilince sahip olmamaları,

gözlerinin önündeki gerçekleri anlamalarına engel olmuştur. Fakat, bu yöndeki tanıklıkları bile, ilginçtir.

Marksist Franz Mehring, «Karl Marx» (Dietz Verlag, Berlin, 1964, Sayfa 8, 10) adlı kitabında, şöyle yazar: «Marx'ın babası, oğlunun 20. yaş gününden birkaç gün sonra öldüğü halde, en sevdiği oğlunun içindeki şeytanın varlığını, gizli bir korkuyla hissetmiş gibi görünüyor... Heinrich Marx, oğlu Karl'a değerli bir yaşam mirası olarak devrettiği zengin burjuva kültürünün, sadece korktuğu Şeytan'a yol açmaya yarayacağını, ne düşündü, ne de düşünebilirdi.»

Tüm Şeytancılar gibi, Marx da, umutsuzluk içinde öldü. 20 Mayıs 1882'de, Engels'e şöyle yazıyor: «Hayat ne kadar anlamsız ve boş, ama, ne kadar arzulanan birşey!»

Marx, Sebastian Bach, Hümanist Dr. Barnardo ve George Miller, büyük vaiz Charles Spurgeon ve General Booth gibi ileri gelen Hristiyanlarla, aynı çağda yaşamıştır. Bach'in dışında, bu kişilerin hepsi, Londra'da Marx'ın çevresinde yaşamışlardır. Ama o, bu kişilerden hiç söz etmemiştir. Bu kişileri, bahse değer bulmamıştır.

Marksizm'in sadece birkaç Marksist tarafından bilinen bir sırrı vardır. Lenin bile, 50 yıl sonra şöyle yazmıştır: «Yarım asır sonra, tek bir Marksist bile, Marx'ı anlamamıştır.» («Hegel», Walter A. Kaufman, Doubleday, Garden City, New York, 1965, Sayfa 289).

Lenin'in hayatında da bir sır vardır. Sovyet devleti hakkında şöyle yazmıştır: «Devlet, istediğimiz gibi işlemiyor. Peki nasıl işliyor? Arabanın, sürücüsüne itaat etmediği gibi, sanki direksiyonda biri var ama, direksiyonu çevirdiği zaman, araba istenilen yöne gitmiyor da, bir başka gücün istediği doğrultuda hareket ediyor. (Lenin'in Eserleri – Fransızca – Band XXXIII, Sayfa 284) Bolşevik liderinin bile plânlarını alt eden, hangi esrarengiz güçtür bu? Kendilerini, altedebileceklerini sandıkları bir güce mi teslim etmişlerdir? Ama sonra bu güce mağlup olmuş ve şaşkına mı dönmüşlerdir?

Lenin, 1921 yılında yazdığı bir mektupta (Cilt XXXVI, sayfa 572) şöyle demektedir: «Hepimiz, kokmuş bir ipin ucuna asılmayı hak ediyoruz. Bunun da olacağı umudumu

yitirmedim, çünkü şu pis bürokrasiden bir türlü kurtulamıyoruz. Eğer gelecekte o dakika, iyi olacak.»

Bu, «pis bir ipin ucunda asılmak», Komünizm davası uğrunda bir yaşam boyu mücadele etmiş Lenin'in son umudu idi. Onun bu umudu, yaşadığı süre içinde gerçekleşmedi, ama hemen bütün çalışma arkadaşları, proletaryadan başka güçlere hizmet ettikleri, ya da hizmet etmek istedikleri açıklamasından sonra, birbiri ardına, Stalin tarafından öldürüldü.

Lenin'in «Umarım bizi pis bir ipin ucunda sallandırıyorlar» ifadesi, ne biçim bir ifadedir.

Lenin'in 13 yaşındayken yazdığı bir şiirde, bir kâhin gibi, hayatının nasıl bir sefaletle sona ereceğini önceden görebilmesi, çok ilgi çekicidir.

O, insanlığa hizmet etmeye kararlıydı, ama Allah olmaksızın!

Şöyle yazıyordu: «Eğer hayatını, durup dururken, başkaları için feda edersen, bu fedakârlık tamamen boşuna olacağı ve acıklı bir âkıbete uğrayacağı için, yazık olacaktır.» Budilnik, Rusya, Nr. 48 1883, alıntı «The New Review», New York 140/1980, Sayfa 276)

Ve bir başka mücadele arkadaşı olan Apostel Paulus'a, hayatının sonlarına doğru şunları yazması, ne biçim bir çelişkidir: «İyi bir mücadele verdim, hayatımı tamamladım. Artık, âdil hâkim, Tanrı'nın bana adalet tacını vereceği güne hazırım.» (2. Tim. 4,7—8).

Bütün bunları, araştırma türünde yazıyorum. Marksizm'le Şeytancılık arasındaki ilişki sorununun daha yakından incelenmesi gereklidir. Her insan gibi, Hristiyan düşünürleri de, çok kez, bir ön düşünceyi ispatlama tutkusuna kapılır. Bazen, bildikleri kadar gerçeği açıklamakla yetinmezler. Düşünürlerin önerilerine ispatlamak için, bazen yalana veya delilleri fazla abartmaya doğru eğilimleri vardır.

Bana gelince, Marx'ın, şeytana tapan bir tarikata üye olduğunu, eleştiri götürmeyecek derecede ispatladığımı söyleyemem, ancak, bunu gösteren yeterli ipucu var sanırım. Bu konuyu, kesin sonuca bağlayacak düşünce zincirinde, bazı eksik halkaların varlığını kabul ederken, yeterli delilin, Marx'ın yaşamı ve öğretilerinde şeytani

etkiler olduğunu da gösterdiği, şüphesizdir. Ben bu araştırmaya ilk hızı vermek istedim. Artık Marksizm ile, Şeytancılık arasındaki önemli ilişkilerin incelenmesini, başkaları devam ettirsin.

Bu işi ben ele alamam. Birinci neden, zamanımın tümünü, «Komünist dünyası için İsa» adlı kuruluştaki çalışmalarımın alması. Bu kuruluşun amacı, Komünist yönetimi altındaki şeytani baskılara kurban olan suçsuzlara yardım etmektir. İkinci olarak da, böyle bir konunun daha derinlerine inebilecek kutsal bir varlık değilim. Şeytana tapınmanın sırlarına, inebildiğim kadar indim.

Şeytancılığın üçüncü dereceye terfi töreninde, birey şu yemini etmek zorundadır: «Her zaman için, sadece ve sadece, kendi isteğimi yapacağım.» Bu, açıkça, Tanrı buyruğunu inkârdır, «Ardınca yanlışlara sapmış olduğunuz yüreğinizin ve gözlerinizin arkasından gitmeyin.» (4,15:39) Şeytana tapma, çok eskilere dayanır, Hristiyanlıktan da eskidir. İsa Peygamber, aşağıdakilere yazarken buna değinmiş olabilir: «Hepimiz koyunlar gibi, yolu şaşırдық; herbirimiz kendi yoluna döndü ve Râb, hepimizin suçlarını O'nun (Kurtarıcı) üzerine koydu.» (İşaya 53:67)

Gerçek dinî zihniyeti, başka yerlerde bulmak mümkündür.

18. yüzyılda Doğu Avrupa'daki Yahudiler arasında ortaya çıkan ve Hassaidizm olarak adlandırılan dinî harekete mensup kişiler, hiçbir zaman «ben» demezlerdi. Bu kelimeyi kullanmamalarının nedeni, bu zamirin, sadece Tanrı'ya ait olduğu düşüncesiydi. (Bir erkek ya da kadın, Şeytan'a tapınmanın 7. basamağına kabul edildiğinde, takip edeceği yolun şöyle olacağına yemin eder: «Hiçbirşey, gerçek değil, herşeye izin var.»)

Marx, kızı için bir soru kâğıdı doldururken, «En önde gelen prensibiniz nedir?» sorusuna şu cevabı vermiştir: «Her şeyden şüphelenmek.» «Komünist Manifestosu»nda amacının, sadece tüm dinleri değil, ahlâkı da ortadan kaldırmak olduğunu, böylece her şeye izin verilmiş olduğunu yazmıştı.

1968 Mayıs'ında Üniversite olayları sırasında, Paris

Üniversitesi duvar bildirilerinin birinde, Şeytancılığın yedinci derecesinin sırrını okuyunda, çok şaşırdım.

Prensibi «Yasaklamak yasaktır» şeklinde basitleştirmişlerdi ki, eğer «Hiç bir şey gerçek değil, herşeye izin var» ise, bu, o ilkenin doğal sonucudur.

Gençler, bu sözlerin saçmalığını kavrayamadılar, gerçekten de, «yasaklamak yasak» ise, bunu yasaklamak da yasaktır. Her şeye izin varsa, yasaklamaya da izin var. Bu öğrenciler, her şeyin serbest olması ile, özgürlüğün aynı olduğunu sanmışlardı. Marksist'ler daha da ötesini biliyorlar. Onlar için, «herşeye izin vardır» demek, Kızıl Çin ve Sovyetler Birliği modelindeki, acımasız bir diktatörlüğü «yasaklamak yasaktır» demeye gelir.

Dostojevski, bunu şöyle ifade etmişti: «Eğer Tanrı yoksa, herşey mübahtır.» Tanrı yoksa, insanın içgüdüleri serbest kalmış demektir. Bu tür bir özgürlüğün en geniş uygulanma şekli ise, nefrettir. Bu anlamda özgür olan kişi, merhameti ruhun zayıflığı olarak görür. Engels şöyle demiştir: «İnsanların sevgiyi genelleştirmesi bir aptallıktır.» (Anti Dühring) Marx'ın arkadaşlarından biri, anarşist düşünür Max Striner'dir. «Ben, ve O'nun varlığı» isimli kitabın yazarı olan Max Striner, aynı kitapta şöyle der: «Kanunen, istediğim şeyi yapmak hakkına sahibim.»

Ben kendim, hükmeden bir kişiliğe yönelimdir. Tarihte, kendilerini çekinmeden Şeytan'ın hakim etkisine bırakan önemli kişileri incelerken, kötü alâmetlerin bende de güçlendiğini gördüm. Bana ait olan en değerli mücevheri yani ruhumu tehlikeye koymaktansa, amaçları, kötülüğün kaynaklarını açığa çıkarmak olduğu halde, derin araştırmalarımı sürdürmemeye karar verdim. Değerli mücevherimi, ruhumu kurban etmek istemedim. Şeytan, günahkâr bir melektir, ancak yine de, bir baş meleğin akıllılığındadır. Biz insanlar, onunla boy ölçüşemeyiz. Bir karmel rahibesinin bana, «Şeytan'ın sırlarını kurcalamaktansa, onu kov gitsin» diye verdiği nasihatın ne denli akıllı olduğuna karar verdim.

Şeytan'lığın iğrenç esrarlarındaki, incelemelerim, bana gereğinden de fazla. Artık araştırmamı durdurdum.

Douglas Hunt'ın «Researches in the Sphere of the

Occult» — Büyücülük Alanında Araştırmalar — adlı kitabındaki sözleri anımsadım: «Herkesi gerçek veya sahte olsun büyücülüğe iştirak etmeye karşı, mutlaka uyarmalı. Böyle şeylere dokunmayın ve bunlarla uğraşan kişilerden, vebadan kaçarcasına uzak durun. Yapılanlar hep hile olsa bile, ki çoğu kez öyledir, yine de iğrenç ve acımasız şeylerdir. Çocuksu olsalar da böyledir. Bunlar, can ve ruhun bozulması ve aşağılanmasından başka işe yaramazlar. Gerçek güçler de doğacak olursa (Marksizm'de olduğu gibi) katılanlar için, sonuç, anlatılamayacak derece korkunçtur.»

• Komünizm, kolektif Şeytan esaretidir. «Gulag Takımadaları'nda» Solzhenitsyn, insanların ruhu ve yaşamı üzerindeki feci sonuçları hakkında bize fikir veriyor.

• Burada ele aldığım delillerin doğrudan doğruya ispat sayılmayacaklarını tekrar belirtirim. Bu problem, başka biri tarafından, daha derinlemesine incelenmelidir. Ancak yazdıklarım, Marksistlerin, Marx hakkında söylediklerinin bir efsane olduğunu göstermeye yeterli. (Tek çıkar yolları devrim olan proletaryanın yoksulluğu, Marx'ı teşvik etmemiştir). Proleterleri sevmezdi, onlardan, «man-yaklar», «aptallar, aptal kafalıları», «hergeleler» diye bahsederdi. (Engels'le Konuşma, Sohbet). Evet, böylesine âdi sıfatlar kullanıyordu.

• Komünizm için savaşan yoldaşlarını da sevmezdi. Freiligrath'ı «domuz», Lasalle'ı «Yahudi zencî», Yoldaş Liebknecht'i «öküz» ve Bakunin'i «teorik bir sıfır» diye adlandıırırdı.

• Geceleri Marx'la birlikte içerek geçiren 1848 devriminin savaşçılarından biri, üsteğmen Tchekhov, Marx'ın, kendi kendine olan hayranlığının, içindeki iyiliğinin tümünü yok ettiğini söyler.

• Marx, insanlığı da sevmezdi. Onu iyi tanıyan Mazzini, şöyle yazmıştı: «Yıkıcı bir ruhu var, kalbi, insanlara karşı, sevgiden çok, nefret dolu.» («Karl Marx», Hoffman ve Campe Yayınevi, Hamburg, 1975, sayfa 256—344)

• Giuseppe Mazzubi, bir Karbonari idi. Karbonari, 1815'de Cenova'lı bir Mason olan Maghella tarafından kurulmuş olan bir örgütün üyelerine verilen addır. Bu örgüt,

Voltaire ve Fransız İhtilâli'nin asıl amacının, Katolikliği ve sonunda da, Hristiyan'lığı tamamen ortadan kaldırmak olduğunu açıklıyordu. Bu örgüt, önceleri, İtalya'da faaliyet göstermiş, ama daha sonraları, diğer Avrupa ülkelerine yayılmıştır.

Mazzini, Marx'a karşı, eleştirel bir tutum içinde olmasına rağmen, onunla dostluk kurmuştur. Yahudi ansiklopedisi, Mazzini ile Marx'ın Birinci Enternasyonal'in tüzüğü ile, toplantıda yapılacak konuşmaların metni konusunda, ön hazırlık yapma görevi üstlendiklerini yazmaktadır. Bu, sözkonusu kişilerin, zaman zaman birbirlerine hücum etmelerine rağmen, aynı çizgide oldukları anlamına gelmektedir.

Çağdaşlarından hiçbirinin, bunlara karşı tanıklığını bilmiyorum. İnsanlık için, sevgiyle dolu olan Marx, ölümden sonra yaratılan efsaneden başka birşey değildir. İnsanların mutluluğuna engel oluyor diye, dinden nefret etmiyordu. Aksine, insanlığı her zaman ve sonsuzluğa dek mutsuz kılmak istiyordu. İdealinin bu olduğunu itiraf ediyordu. Esas amacı, dini yok etmekti. Sosyalizm, proletaryaya karşı ilgi, insanlık, bunlar sırf aldatıcı bahanelerdi.

Marx, Charles Darwin'in «Türlerin Ortaya Çıkışı» isimli kitabını okuduktan sonra, 16 Ocak 1861'de, Ferdinand Lasalle'a bir mektup gönderdi ve bu mektupta, sevinç içinde, Tanrı'nın — hiç değilse tabii bilimlerde — ölümsel darbeyi aldığını belirtti. (Marx-Engels, Eserler, Dietz Verlag, Berlin, 1972, Cilt 30, Sayfa 578)

Acaba, Marx'ın kafasında en önemli yeri tutan düşünce ne idi? Yoksul proletaryanın çektiği sefalet mi? Eğer öyle idiyse, Darwin'in kuramının bunda ne önemi vardı? Yoksa Marx'ın asıl amacı, dini yok etmek miydi?

İşçilerin refaha kavuşturulması, aslında bir bahaneydi. Proletaryanın idealleri için mücadele etmediği yerde, Marksistler, ırk ve nesiller sorunlarını tam anlamıyla, istismar etmek yolunu seçmişlerdir. Asıl konu, dinin yok edilmesidir.

Marx, cehenneme inanıyordu. Amacı da, insanları, cehennemden sonsuz uçurumuna sürüklemektir.

Şunu da belirtmek herhalde son derece ilginç olacaktır

ki, Komünist Enternasyonalinin Genel Sekreteri ve asrımızın başlıca Marksist doktrinerlerinden olan Bucharin' in öz yaşam öyküsünde, kendisinin, 12 yaşında, İncil'in Vahiy bölümünü okuduktan sonra, İsa'ya cephe almak istediği kaydedilmektedir. İncil'de İsa'ya muhalif kişinin vahiysel bir fahişeden doğacağını okuduğunda, Bucharin, ısrarla, annesinin bir zamanlar fahişe olduğunu itiraf etmesini istemişti.

Bu konularda bilgi sahibi olan Bucharin, daha sonraları da, Stalin hakkında şöyle diyordu: «O, bir insan değil, bir Şeytandır!» (G. Kafkov, «The Trial of Bukharin», Stein & Day, New York, 1969)

Bucharin kimlerin eline düştüğünü çok geç anladı. Tutuklanmasından ve ölüm cezasının infaz edilmesinden önce, karısına gönderdiği mektupta, şöyle yazıyordu: «Artık yaşamım sona eriyor. Başımı celladın satırına uzatıyorum. Bu cehennemî âlet karşısında, tüm güçsüzlüğümü hissediyorum.» Bir giyotinin kurulması yolunda, milyonları ölüme götüren Sovyet devletine yardımcı olmuş, daha sonra, bunun cehennemî bir plâna dönüştüğünü görmüştü. Hristiyanlığa karşı olmak istemiş ve bunun kurbanı olmuştu.

Marx, Engels, Bauer gibi, Stalin de, başlangıçta inanç sahibi bir kişi idi. 15 yaşında iken, ilk şiirini yazdı. Şiir, şu kelimelerle başlıyordu: «Uludur, Tanrı'nın kudret ve inâyeti!» Din adamlarının yetiştirildiği manastıra devam etti. Zira, kendinde, ilâhi bir ilhâm hissetmişti. («Stalin» Paloczky Horvath, Bertelsmann-Verlag)

Orada önceleri Darwinist, daha sonra Marksist oldu.

Stalin'in, eserlerinde kullandığı ilk takma isim, «Demoschwili» idi. Bunun Gürcü dilinde anlamı, «Şeytanca'dır (Grani, Nr. 90—4) . Kullandığı bir diğer takma ad da, «Besoschwili» idi. Bu da, «Şeytanî olan» demektir. (Abdurrahman Autırchanov, Proischozdenie Partokratie, Possev Verlag, Frankfurt/M., 1973)

Mao şöyle yazmıştı: «Daha altı yaşımdayken, Konfiçyus'dan nefret ettim. Köyümüzde bir Konfiçyus mâbedi vardı. Bütün kalbimle, onu yerle bir etmek istiyordum.» («Mao Tse Tung», M. Zach, Bechtle Verlag, Münih)

Daha altı yaşındayken, kendi öz dininin mahvolmasından başka birşey arzulamayan bu yaşta bir çocuğa hiç rastladınız mı? Bu tür düşünceler, ancak içinde bulunan Şeytan'ın etkisine tutsak kişilerden kaynaklanır.

Trotsky de, bir diğer yozlaşma örneğidir. Daha sekiz yaşındayken, büyük bir pornografik resim koleksiyoncusu olmuştur. (Bertram Wolfe, «Three Who Made the Revolution, Dial Press, New York, 1948)

Çarlık Rusyası, bugünkü gibi değildi. Her kitapçı ve gazetecide, porno yayınları bulunmazdı. Böyle bir koleksiyon için, Trotsky'nin çok hırslı ve anne babasından çok para çalmış olması gerek. O da, sapık bir ruha sahipti.

Bunun, aşırı uçtaki bir örneği olarak, eski bir azizin, Paulus'un, sekiz yaşındayken, günün üç saat ini dua etmekle geçirdiğini gösterebilirim.

Alexander Soljenitzin, «Gulag Takım Adaları» isimli ünlü kitabında (M. Scherz, Münih, 1974, cilt 2) Sovyet İçişleri bakanlarından Jagoda'nın meraklarından birinin İsa'nın ve azizlerin resimlerine ateş etmek olduğunu açıklamaktadır. Bu da, üst kademelerdeki komünistlerce uygulanan şeytani bir başka örnektir. Sözde proletaryayı temsil eden insanlar, emekçi İsa'nın ve yoksul bir kadın olan Meryem'in resimlerine, neden ateş etsinler?

Sonradan, Stalin'in öldürttüğü Kızıl Ordu Komutanlarından Sovyet Mareşali Tuhatchevski'nin kızı Troitskaia, babası hakkındaki bir yazısında, babasının yatak odasında normal olarak Ortodoksların İkona'larını koyduğu doğu köşesinde, bir Şeytan resmi bulunduğunu belirtmiştir.

Romanya'nın Komünist diktatörü Ceauşescu, Jül Sezar, Büyük İskender, Perikles, Cromwell, Napoleon, Çar I. Petro ve Abraham Lincoln ile kıyaslandığında, kendi kendine tapınma örneği olan, bir başka mel'un kişidir. Öyle anlaşılıyor ki, bu yeterli olmamış, bu nedenle de, «Acemi Tanrımız» olarak adlandırılmıştır. («The Wall Street», Haziran 1980)

Uluslararası dini törenlere izin vermeyen komünist Romanya, 1979 ilkbaharında Curtea de Argeş'de bir cadı töreni yapılmasına izin vermiştir.

Anatole France, Fransa'nın büyük aydınlarından bazı-

larını komünizme inandıran, ünlü bir Fransız Komünisttir. Paris'de düzenlenen bir san'atlar fuarında sergilenen eserlerden biri, Komünist yazarlar tarafından, iblisane törenlerde, başkana tahsis edilen özel bir iskemleydi. İskemlenin boynuzlu kolları ve ayakları, keçi postu ile kaplanmıştı. (Express, Paris, 6 Ekim)

Karl Marx'ın gömüldüğü «Highgate Cemetery» mezarlığı, İngiltere'nin Şeytancılık merkezidir. Bu mezarın başında şeytan çağırmak için, esrarengiz törenler düzenlenir. (Tempo, İtalya, 1 Kasım)

Fakat, Kızıl Çin Diktatörü Hua Guo Feng de, ona gereken saygıyı göstermiştir. Orası, 1970 yılında, genç kızlara saldıran Highgate Vampirlerinin de ilham aldıkları yerd. (P. Underwood, «The Vampire's Bedside Companion», Frewin).

Ulrike Meinhof, Gudrun Ensslin ve diğer «kızıl teröristler» de, şeytan törenlerine katılmışlardır. (H. Knaust, «The Testament of Evil»)

Sovyet Komünist Gençlik Örgütü'nün bir üyesi olan Zoia Titova, Sovyetler Birliği'nin Vitebsk kentinde şeytana taparken yakalanmıştır. Olay, Komünist Gençlik Örgütü Meclisi'ne getirildiğinde, Tanrı'ya tapan üyelerin, örgütten çıkarılmasına karar alınmış olmasına rağmen, aynı üyeler, bu kişiyi cezalandırmayı, oybirliği ile reddetmişlerdir. Komünistler, Tanrı'ya inanmayı yanlış bir tutum olarak kabul ederler. Bu «suç» yüzünden 10.000 kadar çocuk, ailelerinden ayrılmış ve özel kamplara yerleştirilmiştir. Buna karşılık, Şeytan kabul edilmektedir. Ona tapma izni vardır. (Znamie Lunosti, 19 Ağustos)

Şeytan'a tapan en eski tarikatlardan biri olan Suriye'deki Yezidi'ler, bir Sovyet Ateist dergisinde (Nauka i Religia 7. 1979) uzun uzadıya anlatılmıştır. Bu yazı, en ufak bir eleştiriyle bile karşılanmayan, dinî tarikatları anlatan, tek yazı olmuştur.

Pentekostaller, İkinci Dünya Savaşında Rusya'da meydana gelen bir olayı anlatıyorlar. Buna göre, bir vaiz içinde şeytanî bir cin olan birinden, bu cini kovmuş. Şeytanî cin, bağlandığı insanı terk ederken, «intikamımı alacağım!» diye tehdit etmiş. Seneler sonra bu vaiz,

inancından ötürü kurşuna dizilmiş. Ölüm cezasının yerine getirilmesinden hemen önce, idam mangası komutanı, vaize şöyle demiş: «Şimdi ödeştik.»

Bazen Sovyet subaylar, Şeytan'ın tutsağı mı oluyorlar? Şeytanı tahtından indirmeye uğraşan Hristiyanlardan intikam almak için, şeytanın aracı mı oluyorlar?

Onların bu olağan davranışlarından bir diğeri, 13 Mart 1975 tarihinde «Russkaja Misl» gazetesinde yayınlanmıştır. Buna göre, D. Profirewitsch'in dine inanan bir kızı vardı. Ancak, kız komünist okullara gitmek zorundaydı. Oniki yaşındayken, birgün eve döndüğünde, ailesine şunları söyledi: «Din, kapitalistlerin bâtil inançlarından biridir. Ama artık, başka çağda yaşıyoruz.»

Ve Hristiyanlığa tamamen sırtını döndü, daha sonra Komünist Partisine girdi, gizli örgüt üyesi oldu. Bu da, tabii, ailesi için büyük darbe oldu. Bir süre sonra anne tutuklandı. Komünizm'de kimsenin özel birşeyi yoktur. Ne kendi karısı, ne çocukları, ne kendine ait bir özlüğü. Devlet istediği an istediğini alabilir.

Annenin tutuklanmasından sonra, oğlu bu duruma çok üzüldü ve bir yıl sonra, kendini astı. Baba Profirewitsch, bir süre sonra, oğlunun bir mektubunu buldu. «Baba, beni yargılayacak mısın? Komünist Gençlik Örgütü Üyesi olarak, Sovyet makamlarına karşı girişilecek her hareketi haber vereceğime dair taahhütnâme imzalamak zorunda kaldım. Birgün polis ve kızkardeşim Varja beni çağırdılar ve annemin aleyhinde bir suçlama imzalamamı istediler. Gerekçesi, onun Hristiyan olmasıydı. Onun, karşı devrimci olduğunu kabul ediyorlardı. Bu suçlama kâğıdını imzaladım. Onun tutuklanmasının sorumlusu benim. Sonra bana, seni gözetlememi emrettiler. Sonuç aynı olacaktı. Affet beni baba! Ama ben, ölmeyi tercih ediyorum.» Oğlunun intiharından sonra, baba da tutuklandı.

Bunların olağan, günlük olaylar sayıldığı bir rejim, bireyleri ve hattâ Hristiyanları kâtil olmaya, ihbarcıya ve suçsuz bir kurbana çeviren rejim, Tanrı'ya inananlar tarafından, olsa olsa, nefretle karşılanabilir. «Onlara yol açıklığı dileyen kişi, onların kötülüklerini paylaşmış olur.» (2. Joh, 11)

Saul Alinski — Batı Avrupa'da Şeytancı ve Devrimci: Ünlü Fransız Katolik din bilimcisi Jaques Maritain, Saul Alinsky'yi «devrimci bir şahsiyet ... büyük bir dostum, yüzyılımızın gerçekten en büyük insanlarından biri» olarak tanımlar. (Le Paysan de la Garonne 1966)

Maritain, Alinsky'yi zamanının Milano Başpiskoposu Giovanni Battista'ya ve geleceğin Papa'sı VI. Paul'a tanıştırmıştır. Bu üç kişi, bir hafta süreyle birlikte kalarak, kilise ile Komünizm arasındaki ilişkileri tartışmışlardır.

Alinsky, kendilerinin «Komünizm ile Kapitalizm'i de içine alan ortak çıkarları araştırdıklarını» hatırlamaktadır. (M. K. Sanders, Profosyonel radikal, Harper & Row, 1970, Sayfa 9)

Umarız, Montini, Alinsky'yi, Hristiyanlık inancına döndürmek için, elinden geleni yapmıştır. Onun karşısında sadece bir devrimci değil, ama devrimci çabalarıyla şeytana hizmet eden biri olduğunun bilincinde olan bir kişi bulunuyordu.

Şöyle yazmaktadır: «Diyelim ki, ölümden sonra bir hayat vardır ve ben bu konuda söz söyleme hakkına sahibim. Bu taktirde, kayıtsız şartsız, cehenneme gitmeyi seçerdim. Cehennem, benim için, cennet demektir. (Reveille for Radicals. Vintage Books, 1969, Sayfa 178) Alinsky, bu konudaki düşüncelerini, daha açık bir şekilde, şöyle ifade eder: «En azından, ilk âsi yaratığı takdir etmeyi unutmamalıyız. Kendi dinî hikâyelerimiz, mitolojimiz ve tarihimiz gözönüne alındığında, (mitolojinin nerede bittiği ve tarihin nerede başladığı da belli değildir ya...) insanların tanıdığı ilk âsi yaratık, kurulu düzene başkaldıran Şeytan'dır. Bunu öylesine etkili bir biçimde yapmıştır ki, kendine ait bir âlemin kralı olmuştur.»

Maritain, St. Thomas Aquinas'un yüzyılımızda tanıtılmasında, büyük rol oynamıştır. Kendisinin Vatikan'a Şeytan'ın bir hayranını takdim ettiği ise, çok az bilinir. İncil ve kilisenin öğretilerine karşılık Maritain, ölümünden kısa süre önce yazdığı bir kitabında, Şeytanı kendi hayalinde şöyle takdim eder: «Şeytan için de, dualar ve yakarılar olacak ve sonunda, tabii düzen içinde, yeniden iyilerin safında yerini alacaktır. Şeytanlığına rağmen, Tanrı'nın tabii

sevgisine yeniden alınacak, yıldızların ışığı ile aydınlanan gecede, meydana gelecek bir mucize ile, Araf'a geri döndürülecektir.» (Approches sans entraves, Fayard, sayfa 28).

Binlerce yıldan beri Şeytan'a tapan, Suriye'deki Yezidiler de, aynı şeye inanmaktadırlar. Yeniden hizmete alınacak Şeytan, yeniden Cennetin büyük hâkimi olacak ve çektiği sefalet sırasında, kendisine inananları mükâfatlandıracaktır.

Büyük din bilimcileri, bu tür düşüncelerin yolunu kilise hiyerarşisinin en üst kademelerinde açarlar. Onlar, Papa çevresinde, devrimcilerin bulunmasını kabul etmemektedirler. Bir başka devrimci, Şeytan'a karşı duyduğu saygıyı, açıkça dile getirmektedir.

Bu arada, şunu da belirtmek isterim ki, Şeytan bilimi, sadece Yezidî'lere mahsus değildir. Çeşitli Hristiyan din okulları bulunduğu gibi, Şeytan'a tapanlar arasında da, farklar bulunur. Kötü ruh Ahriman'ın eski İran inancı, Tanrı'nın belki iyi ama zayıf, buna karşılık, Şeytan'ın gerçek kuvveti temsil ettiği düşüncesine dayanır. İncil de, onu «bu dünyanın hakimi» olarak tanımlamaktadır. Bu nedenle de, Tanrı yerine Şeytan önünde eğilmenin, daha verimli ve yararlı olduğu görüşünü savunmuşlardır.

Batı dünyasının Şeytan'a tapan bir başka modern temsilcisi daha vardı. Böyle derken, Guyan'daki Amerika'lı rahip Jim Jones'i kastettim. Onun etkisiyle, hem Jim Jones'in kendisi, hem de 900 kişi, aynı zamanda intihar etmiştir. İntihar etmeyi reddedenler ise, öldürülmüştür. Belki bu olayın, Marksizm'le ilgisi olmadığı düşünülebilir. Jim Jones, bir Hristiyan papazı idi. Ancak, kendisinin Küba Büyükelçiliği ile ilişkileri olduğu, bütün varlığını Sovyetler Birliği'ne bıraktığı, trajedide sonra anlaşılmıştır. Burada da, Komünizm, Şeytan'a tapma ve sahtekâr bir papaz arasında, bir bağlantı bulunmaktadır.

Sovyet gazetelerinden Sovjetskaja Molodiosch, 14 Şubat 1976 tarihli sayısında, Marksizm ile Şeytancılık arasındaki ilişkinin, yeni ve şaşırtıcı bir kanıtını daha verdi: Gazete, Çarlık rejimi altındaki Rus Komünistlerinin, kiliseleri basıp, Tanrı'yla nasıl alay ettiklerini anlatıyordu. Bu amaçla Komünistler «Rabbin Duası'nı» aşağılayıcı bir biçimde, şöyle kullandılar:

«Petersburg'daki Babamız
(Petersburg, şimdiki Leningrad)
İsmin lânetlensin.
Egemenliğin yıkılsın.
İsteklerin, Cehennemde bile gerçekleşmesin.
Bizden çaldığın ekmeğimizi ver.
Şimdiye dek, senin borçlarını biz ödediğimiz gibi,
Şimdi, sen bizimkileri öde.
Bizi kötü denemelere daha çok sevketme,
Fakat, bizi kötülükten, yanı Plevhe'nin polisinden kurtar
Ve lânet hükûmetine son ver.
Ruhta, güçte ve yetkide yoksul olan sen
Yıkılsın sonsuza dek. Amin.

Komünizm'in başka ülkeleri ele geçirmedeki gerçek amacı, başka bir toplumsal veya ekonomik sistem kurmak değil, ama Tanrı'yı aşağılamak ve Şeytan'ı yüceltmektir.

Alman Sosyalist Öğrenciler Derneği de, Mesih hakkında bir parodi yayınlamıştır. Bu parodi, sözkonusu duanın asıl amacının, kapitalizmin çıkarlarının korunması olduğunu ortaya koymak niyetine yöneliktir.

«Ey Batıda olan sermayemiz,
Senin yatırımların güvenceye sahip olsun.
Kâr edesin, hisse senetlerin artsın.
Hem Wall Street'de, hem Avrupa'da.
Bize, günlük satış miktarımızı eksik etme
Ve kredilerimizi arttır,
Bize olan borçluları arttırdığın gibi.
Bizi iflâsa sürükleme,
Tam aksine, sendikalardan kurtar.
Çünkü dünyanın yarısı kudret,
Ve imparatorluk, senindir,
2000 yıldan beri.
Mammon.
(Rhein-Neckar Zeitung, 2 Şubat 1968)

Hristiyanlık ile kapitalizmin çıkarlarının aynı doğrultuda olduğu, bir iftiradır. Kilise, kapitalizmin, kanlı ve kirli olduğunu bilmektedir. Hepimiz günahkârız ve her ekono-

mik sistem günah doludur. Komünizm'le mücadelemizin nedeni, kapitalizme hizmet etmek değildir, tam aksine, bizim toplumsal idealimizi oluşturan Tanrı'nın varlığını savunduğumuz içindir.

Bu parodi, en kutsal bir duanın, şeytanca görüşler altında değiştirilmesidir. Öyle ki, Sovyet basın organlarında bile yayınlanmıştır. Birçok Komünist ülkede, Tanrı'yla alay etmek, âdet haline gelmiştir.

Etiyopyalı çocuklara, şu dua öğretilmektedir: «Sovyetler Birliği'nde iktidarda olan partimiz, ismin daim olsun. İmparatorluğun kurulsun, isteğin, hem Etiyopya'da, hem de tüm dünyada gerçekleşsin. Bizim günlük ekmeğimizi ver, Emperyalistlerin günahlarını affetme, bu günahları biz de affetmeyeceğiz. Mücadeleden vazgeçenlere karşı çıkma gücü ver bize. Ve bizi, kapitalistlerin kötülüklerinden koru. Amin.»

Komünist hükümet tarafından el konan protestan radyo istasyonu aracılığı ile de, Şeytan İncil'i yayınlanmıştır. 1. Korinter 13 aynen şöyledir:

«... Bütün dilleri konuşabilmeme ve toprak sahipleriyle, kapitalistlere karşı düşmanlık beslememe rağmen, ses veren bir madenim. Sınıflararası nefret, onların zenginliklerini kıskanır. Sınıflararası nefret, sömürüye müsamaha etmez ve korkunçtur, birçok sosyalist ülkede, başarıyla sonuçlanmış devrimlerle övünür ... İnanç, umut, sınıflararası nefret bakı kalsın, ama bunlardan en büyüğü devrimci nefrettir...»

Şaşmamak gerek! Modern komünizmin kurucusu Lenin, haça tükürüp, onu ayakları altına almakla, Şeytan tarikatına katılma törenini yerine getirmiştir.

(L. Trotzky, The Young Lenin — Genç Lenin, Fischer)

1974'de Fransız Komünistlerinin düzenlediği genel grevler sırasında, işçilerin Paris sokaklarından, şu sloganı söyleyerek geçmeleri yolunda çağırıda bulunulmuştur:

«Giscard d'Estaing s'est foutu; les demons sont dans la rue» yani:

«Fransa Devlet Başkanı Giscard d'Estaing mahvoldu; artık Şeytanlar sokağa doldu.»

Niçin «Proletarya» veya «halk» yerine «Şeytanlar»? Niçin Şeytanî güçten bahsediliyor? İşçi sınıfının, daha fazla

ücret ödenmesi gibi yasal istemlerinin, bununla ne ilgisi vardır?

Komünistlerin din adamlarını devrim karşıtı oldukları bahanesiyle yakalayıp hapsedmelerini anlamak, zor değil. Ama Piteşti'deki Romen hapisanelerinde, Marksistlerin din adamlarını, ayinlerini insan pisliği ve çişler üzerinde yapmaya zorlamaları niye? Yine aynı şekilde, Komünyon yapmamaları için, Hristiyanlara işkence yapılması niye? Dine karşı iğrenç alaylar niye? (Cirja, Cehennemden Dönüş ve D. Bacu, «Piteşti») Romen Ortodoks rahibi Roman Braga'ya, Komünistlerin tutuklusunu olduğu sırada, Tanrı'ya küftürmek için, bütün dişlerini birbir demir çubuk darbeleriyle kırmak niye? Komünistler, ona ve diğerlerine şöyle demişlerdi: «Siz Hristiyanları öldürürsek Cennete gideceksiniz. Ama sizlere şehitlik tacını giydirmek istemiyoruz. Tanrı'yı lânetleyip, cehenneme gitmelisiniz. «Marksistler, ne cennete, ne de cehenneme inanan, Tanrısız insanlardır. Aşırı durumlarda, Marksizm, tanrısızlık maskesini atarak, gerçek yüzünü, yani Şeytancılığı gösterdi.

Komünist Romen yazarlarından Paul Goma, kendi yoldaşları tarafından hapse atılmış bir kişidir. Paul Goma «Gherla» (Gallimard, Fransa) isimli kitabında, Komünistlerin, özel olarak, Hristiyanlar için buldukları işkence yöntemlerini anlatmaktadır. Buna göre, dinî inanca sahip bir tutuklu, diğer tutukluların tabii ihtiyaçlarını giderdikleri bir kovaya başı sokularak «vaftiz» edilmiş, bu sırada, diğer tutuklular, vaftiz şarkıları söylenmeye zorlanmıştır.

Aynı kitapta, bayram ve özellikle oruç günlerinde Tanrı'yı küçük düşürücü toplantılar düzenlendiği anlatılmakta ve şöyle denilmektedir: «Bir tutukluya büyük abdestle kirletilmiş bir elbise giydirildi, boynuna haç yerine, ekmek, sabun ve DDT karışımı bir erkeklik organı asıldı. Bütün tutukluların bunu öpmesi ve Ortodokslar için, kutsal bir ifade olan «İsa kıyam etti» kelimelerinin söylenmesi gerekiyordu.

Ayrıca, esirler, donlarını çıkarıp çıplak olarak açık duran İncil'in üzerine oturmaya zorlanmışlardır. («Cuvantul Romanesc», Kanada, Şubat 1980)

Bu tür şeyler, parti yönetiminin de bilgisi dahilinde, en az iki yıl süreyle tekrarlandı.

Bu insan şerefini ayaklar altına alan olayların, Sosyalizmle ve proletaryanın çıkarlarıyla ne ilgisi vardır? Bunlar, Şeytanca aşağılama, küçük düşürme ve taşkınlıklar için, birer bahane değil midir?

Bütün büyük takiplerde, inanç sahiplerinin sayısı azalır. Din uğrunda ölenlerin sayısı azdır.

Nitekim, inançlarını inkâr etmek istemeyen rahibeler, Romanya ve Sovyetler Birliği'ndeki hapisanelerde makatlarından iğfal edilmişler ve Baptist genç kızlar, bu rahibelerle ağız yoluyla sevişmeye zorlanmışlardır.

Birçokları, din uğruna birer kahraman olarak ölmüşlerdir. Ama Komünistler, bununla da yetinmemişler, onlara şeytanca işkence teknikleri uygulayarak öldürmüşlerdir. Ölümünden önceki sayıklamalar sırasında da, Tanrı'yı inkâr ettirmişlerdir. Katolik kiliselerinin kutsiyetini, şeytanca ihlâl etme olayları, 70'li yıllarda, Sovyet Litvanya'sının Upyna, Dotnuva, Zanaiciu, Kalvarija, Sede ve diğer yörelerde meydana gelmiştir. Bize haberi ulaşanlardan sonuncusu, 22 Eylül 1980 tarihinde Alsedei'de meydana gelen olaydır. (Catacombes, Fransa, Eylül 1980)

1923 yılında, Sovyetler Birliği'nde, Tanrı'nın yargılandığı ve Trozky ile Lunatcharski'nin de hazır bulunduğu, sözde mahkemeler yapılmıştır. (A. Rehelson, «Rus Kilisesinin Trajedisi»)

Komünist bir gazete olan «Weschernaja Moskva»da şu satırlar yer almıştı: «Bizim mücadelemiz, inanç sahiplerine ve hattâ, din adamlarına karşı değil! İnanç sahiplerinin ortadan kaldırılması için, Tanrı'ya karşı mücadele ediyoruz! (Papaz Dudko'nun «İnancımız hakkında» isimli kitabından alıntı.) (CVJM Presse, Paris)

Georgij Fedetov «Psikiatri Kliniği 14, Moskova» isimli kitabında, bu hastahane tutuklu bulunan Hristiyan Argentov hakkında, Psikiatr Dr. Vladimir Levitskij ile yaptığı görüşmeyi nakleder. Doktor şöyle demektedir: «Siz, dostunuz Eduard'ı Tanrı'ya çekmeye çalışıyorsunuz, ben ise Şeytan'a ... Böylece, ben bir Psikiyatrist olarak, sizin ve arkadaşınızın, Tanrı'ya kapılmanızı önleme hakkımı kullanıyorum.»

Hristiyan Salu Daka Ndebele, Komünist Mozambik'de

Maputo Gizli Polisi tarafından, sorguya çekilmektedir. Polis memuru ona şöyle der: «Biz, sizin Tanrı'nızı öldürmek istiyoruz.» Sonra, silâhını tutuklunun başına doğru yöneltir ve devam eder: «İşte, benim Tanrım bu! Hayat ve ölüme, ben bununla hakimim. Eğer, Tanrı'nız buraya gelecek olursa, onu vurup, öldüreceğim». (Salu Ndebele, «Guerilla for Christ», Revell, sayfa 9—10)

«Ona inananları ortadan kaldırmak için, Tanrı'ya karşı, mücadele etmek» Bu, Komünizmin, vaftize karşı sürdürdüğü mücadelenin, tek mantıkî açıklamasıdır.

Arnavutluk'ta, Stephen Kurti isimli bir papaz, bir Çocuğu vaftiz ettiği için, ölüme mahkûm edilmiştir. Çin ve Kuzey Kore'de de, sadece gizli vaftiz yapılabilmektedir.

Sovyetler Birliği'nde ise vaftiz, önceden haber verilerek yaptırılabilir. Kendini, ya da çocuğunu vaftiz ettirmek isteyen, kiliseye başvurarak, hüviyet bildiriminde bulunması gereklidir. Kilise makamları da, bu kişilerin isimlerini, devlet organlarına bildirmekle yükümlüdür. Tabii, sonuç, bu kişiler hakkında takibattır. Kolhoz işçilerinin hüviyet cüzdanları yoktur ve bu nedenle çocuklarını sadece gizli olarak vaftiz ettirebilirler. (İgor Schafarevitsch, «Sovyetler Birliği'nde Dinî yasalar» Seul, Fransa, 1973)

Birçok Protestan Papaz da, başkalarını vaftiz ettikleri için, hapis cezasına çarptırılmışlardır.

Komünistlerin vaftize karşı sürdürdükleri savaş, vaftize duyulan inancın, ruhi açıdan olduğu varsayımından kaynaklanmaktadır. Belirli bir din üzerine kurulu devletler, örneğin İsrail, Pakistan, Nepal, Hristiyan'lığı kabulün dış belirtisi olarak, vaftize, başka bir dine sahip oldukları için, karşı tutum içindedirler. Ama, Komünistler olarak tanımlanan Tanrısızlar için, vaftiz hiçbirşey ifade etmemektedir. Onların görüşünce, vaftiz, vaftiz edilene, ne yarar getirir, ne de zarar! Komünistler, vaftize karşı niçin mücadele etmektedirler? Sadece şu nedenden ötürü: «Kendisine inananları ortadan kaldırmak için, Tanrı'ya karşı mücadele ...» İdeolojileri ahlında, Tanrısızlıktan başka bir düşünceden kaynaklanmamaktadır.

Marksizm ve karanlık güçler arasındaki ilişkiler hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, Sheila Ostrander

ve Lynn Schröder'in «Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain» — Demir Perde Ardındaki ruhla ve İspirizmle İlgili Buluşlar – PSI M. Scherz, Münih, 1971) adlı eserine başvurunuz. Burada, Şeytan'ın karanlık güçleri konusundaki araştırmalarda, Komünist Blokun, Batı Blokundan daha ileri olduğunu hayretle görürsünüz.

Uluslararası Parapsikologlar Derneği Üyesi Dr. Eduard Naumov Moskova'da tutuklanmıştır.

Dr. Naumov'un savunmasını üstlenen Yahudi-Hristiyani olan Moskovalı fizikçi L. Regelshon, Naumov'un tutuklanmasının nedenini şöyle anlatıyor: «Naumov'un, yaşamın ruhsal ve ispiritist bilimlerini kötü güçlerin egemenliğinden uzak tutma çabası ... Çünkü bu kötü güçlerin para-psikolojiye olan ilgilerinin amacı, bunu bireyin kişiliğini tutsak tutmada yeni bir silâh olarak kullanmaktır.»

Çekoslovakya'da ve Bulgaristan'da Komünist Partisi bu bilimde gizli araştırmalar için büyük miktarda para harcamaktadır. Sovyetler Birliği'ndeki yirmi parapsikoloji kuruluşunda olup bitenlerden, Batı'nın herhangi bir bilgi edinmesini engelleyen demir bir perde vardır. («Novoje Russkoje Slowo, 30 Temmuz 1975)

Şeytan'ın insanlık için olan büyük plânında Marx'ın özel katkısı neydi? Şüphesiz çok büyüktü.

Kutsal Kitap bize Allah'ın, insanı kendi benzerliğinde yarattığını öğretir. (Tekvin 1:27) Marx'ın ortaya çıkışına dek, insan, «yaratılışın doruk noktası» olarak sayılmıştı. Marx insanlara, insanlığın değerliliğini kaybettirmekten başka, dönmeleri amaçlanan yeni bir geçmişi olduğu inancını da kaybettirmek için, Şeytan'ın seçilmiş aracı oldu. Marksizm, insan kavramını, katı bir biçimde alçaltan ilk sistematik ve ayrıntılı felsefedir. Marx'a göre insan, esasen sürekli olarak doldurulması gereken bir midedir. İnsanlığın ana çıkarları ekonomik türdedir. Gereksinimi için üretir. Başka insanlarla sosyal ilişkide de bunun için bulunur. İşte, Marx'ın alt yapı olarak tanımladığı toplumun temeli böyledir. Evlilik, sevgi, sanat, bilim, din, felsefe gibi karın doyurmayan şeyler üst yapılardır ki, bunları da son aşamada midenin durumu belirler.

İnsana tanrısal başlangıcını ve tanrısal amacını unuttur-

maya yönelik bir diğer kurnazlık olan Darwin'in kitabının, Marx'ı ne denli sevindirdiğine şaşmamak gerek. Darwin, gerçekte insanın maymundan geldiğini ve yaşam kavgasından başka bir amacı bulunmadığını öne sürmektedir.

Böylece doğanın Hükümranı, bu iki kişi tarafından tahtından indirildi. Tanrı'yı tahtından indiremeyen Şeytan, insanın değerini düşürdü. İnsan, barsakların kölesi ve hayvanların daha gelişmi. Tarihi, sınıflararası, mücadele için, tabii bilimleri ortaya koymada esas olarak alıyorum.»

Marx'ın damadı Paul Lafargue «Sosyalizm ve Entellektüeller» isimli kitabında şöyle der: «Darwin, 'İnsanlığın Menşei' isimli eserini yayınlamakla, Tanrı'nın elinden organik dünyanın yaratıcısı olma rolünü almıştır. Tıpkı Franklin'in onun göz kamaştırıcı nurunu çaldığı gibi.»

Burada korkunç olan, Darwin'in suistimal edilmiş olmasıdır. Onun amacı, dine kesinlikle zarar vermek değildi.

Darwin şöyle yazmıştı: «Çeşitli güçlere dayanan bu hayat görüşünde, bir tek vüs'at vardır. O da aslında bir veya birkaç şekle dönüşebilecek biçimde yaratılmıştır.» Darwin daha sonra, eserinin ikirdir. O da aslında bir veya birkaç şekle dönüşebilecek biçimde yaratılmıştır.» Darwin daha sonra, eserinin ikinci baskısında, bu fikrine kuvvet kazandırabilmek için, önce «yaratıcı tarafından», sonra da «yaratılmıştır» ifadelerini ilâve etmiştir.

Daha sonra Freud, insanı sadece, kendisini bazen politika, sanat veya dinde yücelten bir seks içgüdüğü oluşumuna alçaltarak, Şeytanlığın bu iki devinin çalışmalarını tamamladı. İnsanda dinî içgüdüğünün esas olduğuna dair Kutsal Kitap öğretisine dönen, İsviçreli psikolog Carl Gustav Jung oldu.

Tabloyu tamamlamak için, Marx ve Engels'i sosyalist düşünceye sürükleyen Moses Hess hakkında da biraz bilgi verelim ... İsrail'deki bir mezarın üzerinde şunlar yazılıdır: «Moses Hess, Alman Sosyal Demokrat Partisinin Kurucusu ...»

«Alman Halkı İçin Kızıl İlmihal» ('Politischer Katechismus' Karl M. Michel, Inselverlag, Frankfurt/Main, 50

1966) adlı kitabında şunları yazmıştı, Hess: «Siyah olan nedir? Din adamları siyahtır ... Bu teologlar, aristokratların en berbatlarıdır. Din adamları ilkin, prenslere, Tanrı adına halkı ezmeyi öğretiyorlar. İkinci olarak, halkı Tanrı adına sömürülmeyi ve ezilmeyi kabul etmelerini öğretiyorlar. Üçüncü ve en önemlisi olarak da, halka cenneti beklemelerini salık verirlerken, kendileri Tanrı'nın yardımıyla bu dünyada mükemmel bir yaşam sağlıyorlar.»

«Kızıl bayrak, bütün uygar ülkelerde, işçi sınıflarının kesin zaferine dek devam eden devrimin simgesidir, yani Kızıl Cumhuriyete kadar ... Sosyalist devrim benim dinimdir ... İşçiler bir ülke fethettikleri zaman, dünyanın geri kalan kısmındaki kardeşlerine yardım etmeleri gerek.»

«İlmihal»ini yayınladığı zamanlarda, Hess'in dini bu idi. Fakat ikinci baskısında birkaç bölüm ekledi. Bu sefer, aynı dini, yani sosyalist devrimini, imanlılara kabul ettirebilmek için Hristiyan terimler kullanıyordu. Böylece devrimin propagandasıyla beraber, Hristiyanlığın sevgi ve insancılık dini olduğuna dair sevimli birkaç söz de bulunuyordu. Ancak Hristiyanlıkla ilgili sözleri için, mesajını daha bir açıklıyor: Cehennem yeryüzünde, cennet ise daha ötede olmamalıdır. Sosyalist toplum, Hristiyanlığın gerçek tamamlayıcısı olacak! Böylece Şeytan, «aydınlık meleği» kılığına girmektedir.

İlk andan itibaren Marx ve Engels'e, «Ortaçağ dinine son tekme» olma amacını güttüğünü saklamadığı, sosyalist ideali kabul ettiren kişi Hess'dir. Hess'in arkadaşı Jung, durumu açık bir biçimde şöyle ifade ediyor: «Eminim ki, Marx, Allah'ı cennetten kovmayı başaracak» Daha sonra Hess'in hayatında ilginç bir gelişme oldu. Modern sosyalizmi kuran bu adam, aynı zamanda tamamen değişik bir hareketin kurucusu da oldu: Siyonizmin özel bir şeklinin!

Aslında ben de bir siyonizm taraftarıyım. İsrail devleti, Yahudilerin tanrısal hakkıdır. Yeryüzünün yaratıcısı olan Tanrı, Filistin topraklarını Yahudilere verdiğini, (peygamberler aracılığı ile) tekrar tekrar söylemiştir. Ancak, bu, siyonistlerin bütün düşüncelerini kabul ediyorum demek değildir.

Aynı zamanda Hristiyanım. Ancak, bu da, Hristiyanların

söyledikleri ve yaptıkları herşeyi beğeniyorum demek değildir. Zira Hristiyanlar da kendi aralarında bölünmüşlerdir ve bazen birbiriyle çelişen şeyler öğretmektedirler. Aynı şey siyonizm için de geçerlidir. Siyonizmin çeşitleri vardır: Sosyalist siyonizm, barışçı siyonizm, saldırgan siyonizm gibi ... Katliamcı ve terörist siyonizm bile olmuştur. Örneğin, birçok suçsuzun ölümüne neden olan Stern 'Yıldız' grubu siyonizmi ...

Hristiyanlıkta, Tanrı'dan gelen şeyler, insanların ilâve ettikleri şeyler ve hattâ Şeytanın sızmaları vardır. İsa bile, öğrencilerinden biri hakkında, onun «şeytan» olduğunu söylemedi mi?

Siyonizm de bir karışımdır. Tanrısal bir plânı tamamlaması dışında, insanî zayıflık ve günahların sorumluluğunu taşıyan insanî bir harekettir. Şeytansal bir siyonizm bile yaratılmaya çalışılmıştır. Neyse ki, bu başarıya ulaşmamıştır. Daha sonra Herzl, siyonizme sağlıklı bir yön verdi ve yeni şeklinde, Şeytancılığın hiçbir izi kalmadı.

«Tanrıyı cennetten kovmak» amacını güden, modern sosyalizmin kurucusu Hess, aynı zamanda şeytanca bir siyonizmin de kurucusuydu. Bu siyonizm, komşu devletlerle sevgi, anlayış ve uyum siyonizmi olan tanrısal siyonizmi yıkacaktı.

Marx'a sınıfsal savaşın önemini öğreten bu kişi, yani Hess, 1862'de şu şaşkıncı sözleri yazıyordu: «Birinci sırada ırk savaşı gelir. Sınıfların savaşı ise, ikinci sıradadır» (M. Hess, «Roma und Jerusalem» — Roma ve Kudüs, Seçilmiş Yazılar, Joseph Melzer, Köln, 1962). Sosyal sınıfları iyilik ve çıkarları için işbirliğine yönelteceğine, sınıf savaşının söndürülemeyen ateşini alevlendirdi. İşte bu aynı Hess, siyonizmi saptırarak, Yahudi ırkından olmayanlara karşı savaşa zorlanan ırkçı bir siyonizmin üreticisi oldu. Şeytanî Marksizmi reddettiğimiz gibi, sorumlu sayılabilecek her Yahudi veya Hristiyan da Siyonizmin bu şeytanî saptırmasını reddetmelidir.

Hess, Kudüs'ün Yahudilerin hakkı olduğunu söylüyor. Ancak Yahudilerin kralı, İsa Mesih'siz olarak!.. Hess'in İsa'ya ihtiyacı var mı ki? Hess, üstelik şöyle demekteydi: «Aslında her erkek Yahudi, kendinde Mesihlik unsurla-

rını taşımaktadır ve her kadın Yahudi de, Meryem Analık...» Öyleyse neden Yahudi olan Marx'ı, Tanrı'yı göklerden kovmak için, bütün kalbiyle kin duyan bir adam yerine, bir Mesih veya bir Tanrı temsilcisi yapmadı? Hess'e göre İsa, «putperestlerin kurtarıcısı olarak tanrılaştırdıkları bir Yahudi»dir. Ne kendisi, ne de Yahudiler, O'na kişisel gereksinim duymuyor gibi görünüyor.

Hess kendisi kurtulmak istemiyor ve bireyin, kişisel kutsamayı aramasının, Hint — Alman karışımı birşey olduğunu söylüyor. Hess'e göre, Yahudilerin amacı, «dünyayı tanrısal plâna uygun kılmak için Mesihsel bir devlet kurmak» olmalıdır. Bu, «Kızıl İlmihal» adlı kitabında açıkladığı gibi, ırk ve sınıf mücadelesini âlet ederek, sosyalist bir devrim yapmakla eş anlamdadır.

Taptığı Marx'a Ortaçağ dinini sona erdirmek ve sosyalist devrimin dinini yaymak görevini veren Hess, şu şaşkırtıcı cümleleri yazıyor: «İbrani duaları beni her zaman manen yükseltir.» Dini «halkın esrarı» olarak görenler nasıl dua ediyorlar acaba? Bilimsel tanrısızlığın kurucusunun, yanan mumlar önünde Yahudilerin özel dua takıları ile dua ettiğini görmüştük. Demek ki Hristiyan duaları Şeytancı ayinlerinde kullanılabilirdi gibi, Yahudi duaları da, Tanrı'yı küçük düşürmek, O'nu aşağılamak amacıyla kullanılabilir.

Hess, Marx'a enternasyonalizm ile kopmazcasına bağlı olan bir Sosyalizmi öğretti. Marx, «Komünist Manifestosu»nda proletaryanın bir anavatanı olmadığını yazıyor. Hess'e gelince, «Kızıl İlmihal»de Almanların anavatanı bağlılıkları ile alay ediyor. Avrupa'nın herhangi bir ulusunun vatan anlayışına karşı da böyle hareket ederdi. Hess, ayrıca milliyetçi prensipleri kayıtsız şartsız tanıması nedeniyle, Alman Sosyal Demokrat Partisinin Erfurt programını da eleştirdi. Ancak Hess, kendine özgü, olağan olmayan bir enternasyonalist idi. Ona göre, Yahudi milliyetçiliği devam etmeliydi. Şunları yazıyor: «Yahudi milliyetçiliğini inkâr eden herkes dininden dönmekle kalmayıp, aynı zamanda halkına ve ailesine de hainlik etmiş olur. Şayet Yahudilerin kurtuluşu, Yahudi

milliyetçiliği ile uyum halinde değilse, Yahudi, kurtuluşunu feda etmelidir...»

Ben, herkes için geçerli olması şartıyla, Hess'in bu vatanseverlik görüşlerine katılıyorum. Gerçekten de, ister Yahudilerin, isterse Arapların, Almanların, Fransızların, Amerikalıların olsun, vatanseverliklerinden yanayım. Vatanseverlik, bireyin ulusun ekonomik, politik, ruhi ve dini bakımından iyiliğini sağlamayı amaçlıyorsa, yüce bir vasıftır. Tabii ki, bunun, diğer uluslarla arkadaşlık, dostluk ve işbirliği içinde olması şartıyla...

Ancak, diğer ulusların vatanseverliğini reddeden bir Sosyalist devrimcinin, Yahudi vatanseverliği, insana son derece şüpheli geliyor. Tüm halkları, Yahudi'lerden nefret ettirmek için yapılan şeytanî bir plâna benziyor. Hess'in tek yanlı vatanseverliği öneren çılgın plânını Yahudi'lerin onayladığını gören, Yahudi olmayan bir kişi olsaydım, buna karşı çıkardım. Neyse ki, hiçbir Yahudi, Şeytan'ın bu plânını kabul etmemiştir.

Hess'in önerdiği ırk savaşı, teşvik ettiği sınıf savaşı kadar sahtedir.

Hess, Siyonizmin bu değişik şekline yönelmek için, Siyonizm'i terketmedi. «Roma ve Kudüs» adlı kitabı yazdıktan sonra, dünya Sosyalist faaliyetlerini sürdürdü.

Hess, düşüncelerine tam açıklık getirmiyor. Dolayısıyla, onları tam olarak değerlendirmek de, zorlaşıyor. Bizim için, şunu bilmek yeterlidir ki, Hess'e göre, «Hristiyan dünyası, İsa'yı sonradan putperest bir adam olan, bir Yahudi azizi olarak görüyor.» Kitabında, şunu iddia ediyor: «Bizler, bugün şimdiye kadar Hristiyanlığın bize sunduğu kurtuluştan çok daha etraflı bir kurtuluşu arzuluyoruz.» «Kızıl İlmihal»e göre, bu daha etraflı kurtuluşun, Sosyalist devrimden başka bir şey olmadığını anımsıyoruz.

Hess, Marksizmin kaynağı ve Allah'a karşı olan bir Siyonizm'i yaratmaya çalışan adam olmakla kalmamıştır. Aynı zamanda, Dünya Kiliseler Konseyi'ndeki ve Katolikliğin «şimdiki bir kurtuluştan bahseden yeni eğilimlerindeki devrim ilâhiyatının»da önderi olmuştur. Bu, ne-redeyse tanınmayan aynı adam, Şeytan'dan gelen üç ayrı

hareketin sözcüsü olmuştur: Komünizm, ırkçılık ve nefretçi bir Siyonizm ve devrim ilâhiyatı.

Hristiyan olup da, Yahudileri sevmemek olanaksız. İsa yahudi idi. Aynı Meryem Ana ve tüm havarileri gibi. Kutsal Kitap da Yahudi sayılır. Rab, Tanrı Sözü'nde şöyle diyor: «Kurtuluş Yahudilerdendir». Hess ise bile bile, Yahudi'lere karşı, bir şiddet tepkisi yaratacak biçimde, Yahudi'leri yüceltiyor. Sosyalist devrimin, kendi dini olduğunu açıklıyor. Ona göre, diğer dinlerin din adamları dolandırıcıdırlar. Sadece Yahudi'lik Hess'in saygı duyduğu dindir. Şunları yazıyor. «Dinimizin (Musevî dini) özelliği, tarihte görüldüğü andan beri, insanîyetin kesin amacını önceden sezen ve Mesihsel zamanı önceden bildiren bir ırkın büyük hırsındadır. Bu Mesihsel zamanda, insanlığın ruhu, sırf şu veya bu kişide veya kısmen olmayıp, tüm insanlığın sosyal kuruluşlarında bütünlüğe kavuşacaktır.» (Tüm aktarmalar, Moses Hess'in «Selected Works» — Seçilmiş Eserler'inden Bechtle Yayınevi, Münih) Hess'in «Mesihsel» diye tanımladığı zaman, Sosyalist dünya devrimi zaferinin zamanıdır. Yahudiliğin özelliğinin, Allahsız bir Sosyalizm devrim kavramı olduğu düşüncesi, kötü bir şakadan ve Yahudi halkına bir hakareten başka birşey değildir.

Hess, sürekli dinî ifadeler kullandığı halde, Tanrı'ya inanmamaktadır. «Tanrımız sevgiyle birleşen insanlıktan başka birşey değildir» diye yazıyor. Böyle bir birliğe varış yolu, sevdiği insanlığın on milyonlarcasının işkence çekeceği ve öldürüleceği Sosyalist devrimidir. Baskı yaratan, göksel egemenliği ve dünya gücünü kabul etmediğini gizlemiyor. Sosyalist devrim hariç, hiçbir dinde iyilik yoktur. «Ruhsal esaretten, yani dinden kurtarılmadan halkı gerçek özgürlüğe erdirmek ve yaşamın iyiliklerine iştirak ettirmek çok boş ve yararsızdır» diyor. Aynı satırda «göksel ve dünyasal zalimlerin, esirler üzerindeki kesin egemenliği'nden» söz ediyor.

Ancak, birinci Enternasyonal'in üç kurucuları olan Marx, Engels ve Bakunin'i etkileyen Moses Hess'i iyice anlayarak, Komünizmin şeytanî derinliklerini anlayabi-

liriz. (D. Mc Lellan, «Marx vor dem Marxismus» — Marksizm'den önce Marx, Harper Row, 1970)

Hess hakkında öylesine uzun uzadıya söz etmek zorundaydım, zira, o tanınmazsa Marx anlaşılmaz, çünkü Marx'ı Sosyalizm'e sürükleyen Hess'dir.

Marx'ın daha önce aktarılan sözlerini anımsayalım: «Şeytanî bir karışıklık yaratan karmakarışık sözler öğretiyorum. Böylece, herkes düşünmek istediğini düşünüp doğru sanır».

Marx'ın yazı şekli budur. Hess'in eserlerine gelince, bunlar daha da içinden çıkılmayan, şeytanî bir karışıklıktır. İçinde, insanın yolunu bulması zor olsa bile, Marx'ın Şeytancılıkla olan ilgisini değerlendirmek için, incelemek gereklidir.

Hess'in ilk kitabının adı, «İnsanlığın Kutsal Tarihi»dir. (Seçilmiş yazılar, Joseph Melzer, Köln, 1962, sayfa 55—80)

Onun iddiasına göre, «gerçeğin kutsal ruhunun eseridir bu.» Kitabın yayınlandığı gün, hatıra defterine (s. 101) şunları yazıyordu: «Allah'ın oğlu, insanları kişisel esâretlerden kurtardı, Hess onları politik boyunduruktan da kurtaracak.» «Ben, ışığa tanık olmaya çağırıldım, aynen vaftizci Yahya'nın bir zamanlar olduğu gibi.»

Marx, bu devirde, Sosyalizm'e karşı idi ve Hess'i şahsen tanııyordu, hatta, ona karşı bir kitap yazmaya başladı. Bilinmeyen nedenlerle, bu kitap bitirilmedi. (Marx-Engels, Vollständige Werke. Complete Works – Tüm Eserleri, Moskova 1927—1935, Cilt 1) Sonra, Hess'in öğrencisi oldu.

Kendini Kutsal Ruh'un müjdecisi ilân eden Hess kimdir?

Daha önce, amacının, dine son darbeyi indirmek ve tahribat yaratmak olduğunu itiraf ettiğini gördük. Hess «Son Yargılama» adlı eserinin girişinde, Alman filozofu Kant'ın sözde, «Eski Baba Yehova (Kutsal Kitabın Eski Antlaşmada Tanrı'nın özel adı) ve tüm kutsal aileyi öldürdü.» gerekçesiyle duyduğu sevincini açıklar. (Hess, kendi düşüncelerini, ünlü filozofun adı ile süslüyor.) Ancak, Kant'ın böyle gayeleri yoktu. Aksine, şunları yazmıştı: «İmana yer vermek için, bilgiyi sınırlamak zorundayım.»

Hess, Yahudi dininin ve aynı zamanda, Hristiyanlığın

öldüğünü söylüyor. (La Revue, no. 1, Sayfa 288) Yine de, aynı kişi, «Roma ve Kudüs» isimli eserinde, «Kutsal Yazılarımız», «babalarımızın kutsal dili», «kendi mezhemiz», «Tanrısal kanun», «kutsal yaşam» ve «Tanrısal takdirin yolları» ifadelerini kullanıyor.

Birbirinden farklı görüşlerini, yaşamının çeşitli safhalarında dile getirmiş değildir. Sözde Siyonist kitabını yazdığında, önceki Tanrısız uğraşlarını, asla inkâr etmediğini bildiriyor. («Niederreinische Volkszeitung», 15.7.1862) Bunlar, bilinçli, şeytanî karışıklıklardır.

Hess, Yahudi idi ve Siyonizmin öncüsü idi. Hess, Marx ve diğerlerinin Yahudi olmasından, bazıları Komünizmi Yahudilerin bir tertibi diye düşünürler, Marx'ın Museviliğe karşı bir kitap yazdığını unutuyorlar. Bu açıdan da, Hess'i örnek almıştır. Yahudiliği göklere çıkaran bir «Siyonist», «Para Sistemi Konusunda» adlı eserinde şunları diyor: «Sosyal hayvanın dünyasının doğal tarihinde, insanlığı vahşi bir hayvana çevirme rolünü üstlenen Yahudiler, bu profesyonel görevlerini yerine getirmemişlerdir. Yahudiliğin ve Hristiyanlığın sırrı, modern Hristiyan-Yahudi'de ortaya çıkmıştır. İnsanın kanının sırrı, eski Yahudi'lerin, kanla ibâdetleri gibi, yırtıcı hayvanın sırrı olarak, açıklığa kavuşuyor. (Rheinische Jahrbücher, Cilt 1, 1845)

Bu sözlerin anlamını kavrayamamak, trajik bir durum değil! Bunlar, «şeytanî bir karışıklık yaratan karmakarışık sözler» olarak yazılmıştı. Ancak, Yahudiliğe karşı, taşıdığı kin, çok açıktır. Hess, hem Yahudi, hem de Yahudi düşmanı bir ırkçıdır; İki yönü, «kutsal» diye deyimlediği ve eserlerinin ilham kaynağı olan, içindeki ruhun gereksinmesinin buyruğudur.

Hitler, ırkçılığını, Hess'den öğrenmiş olabilir. Marx'a sosyal bir sınıfa ait olmanın, kesin faktör olduğunu öğreten Hess, bunun aksini de ileri sürmüştür: «Hayat, öncelikle, ırkın mahsulüdür.» (Roma ve Kudüs) Sosyal kuruluşlar ve kavramlar, dinler gibi, ırkın özgün ve örnek yaratıklarıdır. Irksal problem, milliyetler ve özgürlük problemlerinin tümü ardında saklıdır. «Tüm eski tarih, sınıflar ve ırklar

arasındaki çatışmadan ibarettir. Irksal çatışma başta gelir. Sınıflar çatışması ise, ikinci sıradadır. (aynı eserden)

Hess, bu karşıt düşüncelerini, nasıl başarıya ulaştıracak? «Proletaryanın çabalarına karşı çıkan tüm halkı, kılıçtan geçireceğim.» (Lasalle'e mektubu, 9 Aralık 1863 Moses Hess, Yazışmalar, Moulton's Gravenhage Yayınevi, 1959, sayfa 413 f)

Marx, aynı şeyi, başka ifadelerle söylüyor: «Şiddet, yeni toplumu, eskisinin rahminden alan ebedir.» («Das Kapital, cilt. 1)

Marx'ın ilk hocası, Hess'e yol hazırlayan filozof Hegel olmuştur. Marx, Hegel'den de zehir yalamıştır. Bu düşünürü göre, Hristiyanlık, muhteşem Helenizm karşısında acınacak birşeydir: «Hristiyanlar acı çeken insanlığa, felâket içinde huzur bulmak için, o kadar çok iyi niyet yığmışlar ki, anne ve babamızı haftada bir kere kaybetme olasılığına sahip olmadığımızı üzülmeliyiz! Halbuki Yunanlılar için felâket, gerçek felâkettir ve acı, gerçek acıdır.» (G.W.F. Hegel, «Fragment über Volksreligionen und Christentum», Suhrkamp Yayınevi, Frankfurt 1971, Cilt 1, Sayfa 35—36)

Hristiyanlık, Almanya'da alay edilmek için, Hegel'i beklemedi, ancak, İsa ile kişi olarak alay eden, ilk kez, Hegel olmuştur.

Bizler, ne aldysak, ne ile beslendi isek, onu yansıtırız. Şeytanî düşüncelerle beslenen Marx da, şeytancı bir doktrin vermiştir.

Komünistler, genellikle, aldatıcı ön kuruluşlar oluştururlar. Yukarda belirtilenler, Komünist hareketlerinin, esasen Şeytan'cılığı gizleyen ön kuruluşlar olmaları ihtimalini gösteriyor. Bu da, Komünizm'e karşı kullanılan politik, ekonomik, kültürel ve askeri silâhların yararsız olmalarının sebebini açıklıyor. Şeytancılıkla savaşma usulleri ruhsaldır, dünyasal değil. Aksi takdirde, Nazizm gibi, Şeytancılığın bir ön kuruluşu ezilirken, bir diğeri büyük zaferlere doğru yükseliyor.

Nazi Almanyasının içişleri bakanı olan Himmler, Karl Heinrich der Vogler'in yeniden doğmuş kişiliği olduğunu sanıyordu. Büyücülüğü Nazi ordusunun hizmetinde kullanabileceğine inanıyordu. Gerçekten de, birçok Nazi

liderinin, büyülikle ilgisi vardır. (Trevor Ravenscroft, «Der Speer des Schicksals» Econ Yayınevi Düsseldorf, 1974, Bölüm 4, 5, 8,17—20)

Modern Komünizmin kurucuları da, ahlâk standardı olmayan, akıllı, doğa üstü varlıklarla, kovulmuş meleklerle, ilişkide idiler. Marx'a, «bütün dinleri ve mânevî şeyleri yerle bir etmek» (Komünist Manifestosu) görevini onlar vermişti.

Şimdi, esas Marksist birşeye değiniyorum: «Aslında esas Marksist Marx, Engels'i kontrol eden ruh tarafından güdülmüyor. İnsanlığı gerçekten seviyor ve insanların iyiliği için çarpışan bir orduda bulunduğu inancında acaip bir Şeytancı mezhebin oyuncuğu olma isteği yok.» Bu satırlar, ona yardımcı olabilir.

Şeytanî Marksizme gelince; Ruhsal gerçekleri görmeleri için, taraftarlarını kör eden, maddî bir felsefesi vardır. Gerçekte maddeden öte şeyler de vardır. Gerçeklerle, güzelliklerle ve ideallerle dolu iyi bir ruhsal dünya var.

Ama aynı zamanda, Şeytan'ın başkanı olduğu kötü ruhların bir dünyası var. Gururu yüzünden Cennetten atılan Şeytan, beraberinde önce bir sürü meleği, sonra da, ilk insan çiftini peşinden sürükledi. Şeytan, cennetten atılışından beri, hile ve yalancılığı, her türlü yoldan sürdürdü ve arttırdı. Böylece artık bu gün, Allah'ın güzel evrenini, dünya savaşları, kanlı devrim ve karşı devrimler, diktatörlükler, sömürüler, her çeşit ırkçılık, sahte dinler, agnostisizm, tanrısızlık, suçlar ve sahtekârlık, aşkta ve arkadaşlıktaki ihanetler, parçalanmış evlilikler ve âsi çocuklar ile yıkıma sürüklendiğini görüyoruz.

İnsanlık, Tanrı'nın görüntüsünü kaybetti. Peki bu görüntünün yerini ne aldı? Ondan daha yüce birşey mi?

Gizli bilimlerde, Avustralya'da araştırma yapan bir komisyon, 13 Ağustos 1975'de toplanarak, raporunu yayınladı. Raporda, şu sonuçlar ortaya çıkıyor: Sidney'deki lise öğrencilerinin yarısının sihirle ve Şeytan' cılıkla ilgisi olmuştur. Aynı durumlar Avustralya'nın diğer kentlerinde de görülmüştür. Gençliğin yarısı büyüye ve kara âyinlere katılmaktadır. Dünyanın diğer özgür ülkelerinde, durum bu kadar kötü olmayabilir. Ancak, gençler arasında

Marksizmin yayılması, Şeytancılığın yayılması ile birlikte yürümektedir. İkisi arasında dıştan bakıldığında bir bağlantı görülmesi bile!

İnsanın tek kelime ile, dine ihtiyacı vardır. Şayet insan İsa'nın dinine mensup değilse, Şeytan'ın dininin bir taraf-tarıdır ve Şeytana tapmayan kişilerin her zaman kötülüğü için uğraşacak demektir.

Geçmişte olduğu gibi, şimdi de, Komünizmin az sayıdaki bazı liderleri, Şeytancılığın bilinçli taraftarıdır. Hattâ temelde Hristiyan olan, ama dinlerinin İsa'nın dini olduğunu bilmeyen insanlar da vardır. Bir insan, yeryüzünde böyle bir dinin varlığından haberdar olmaksızın, bilinçsiz bir biçimde Şeytancı olabilir. Şayet Tanrı kavramından ve İsa'nın adından nefret ediyorsa ve kendisi sadece maddeden meydana geliyormuş gibi yaşıyor, dinî ve halâki ilkeleri reddediyorsa, zaten bu şeytan dinine girmiş demektir.

Yaratıklar, Tanrı'yı terk etmiş olabilirler. Ancak, Tanrı, yaratıklarını hiçbir zaman terketmemiştir. Tek Oğlu (Oğul'dan kasıt, bedensel değil ruhsaldır.) İsa Mesih'i dünyaya yolladı. Sevgi ve şefkatin canlı oluşumu İsa, yoksul bir Yahudi çocuğu, doğramacı ve nihayet doğruluk öğretmeni olarak yaşadı. Ayaklar altında çiğnenen bir insan, yalnız başına doğrulamaz, aynı, boğulmakta olan birinin, sudan yardımsız çıkamayacağı gibi. İşte, bunun için İsa iç dünyamızın mücadelesini anlayarak, bütün günahlarımızı üstlendi. — Marx ve öğrencilerinin bile — ve bizim işlediğimiz suçların cezasına katlandı. En kötü aşağılamaları ve acıları çektikten sonra, Golgota'da çarımha ölerək, günahlarımızın cezasını ödedi.

Bize, kendisine iman edenlerin affedileceği ve O'nunla birlikte, Cennette sonsuza dek yaşayacağı yolunda söz verdi.

En adı çıkmış Marksistler bile, kurtuluşu elde edebilirler. Önceleri komünist olan iki Sovyet Nobel ödülü sahibi Pasternak ve Solzhenitsyn'in eserlerinde, Şeytanî Marksizmin yol açtığı cinayetlerin aşırılığını yazdıktan sonra, İsa'ya olan imanlarını açıklamış olmaları, ilginçtir.

Marksist toplu — katliamcılarının en kötüsünün kızı Svetlana Alliluyeva Stalinada Mesih'de inancına dönmüştür.

Marx'ın amacının, cehennemin uçurumuna inmek ve ardınca bütün insanlığı da oraya sürüklemek olduğunu unutmayalım. Onu son derecede kötü yolda takip etmeyelim. Aksine, bizleri aydınlığın, sevginin, doğruluğun zirvelerine, anlatılamayacak yücelikteki bir cennete götüren İsa Mesih'in ardından gidelim.

* * *

*

Bu kısa kitabın, bu, üçüncü ve genişletilmiş baskısıdır.

Kitabın ilk iki baskısı, birçok ilginç reaksiyonlara yol açtı. Birçok kimse, Marksizmin anlaşılmasında, bunu yeni bir bulgu olarak tanımladılar ve yeni bilgi kaynakları konusunda, önemli tavsiyelerde bulundular.

Din çevrelerinde, tanınmış bir Hollanda'lı, kendi ilâhiyat dergisinde, bu araştırmanın değerini düşürmek için, pek çok sütununu harcadı. Yazar, «Evet, Marx büyüçülüğe girmiş olabilir, ancak bu o kadar önemli değildir. Bütün insanlar günahkârdır, herkesin kötü düşünceleri vardır. Bunlar, bizleri endişeye düşürmesin» diye yazdı.

Doğru, herkes günahkârdır, ancak, herkes suçlu değildir. Evet, tüm insanlar günahkârdır, ancak bunlar arasında bazıları katildir, bazı günahkârlar da, yargılamayı yapacak hâkimlerdir. Komünizmin işlediği cinayetlerin eşi yoktur. Başka hangi politik sistem, Sovyetler'de olduğu gibi, yarım asırda altmış milyon insanı öldürmüştür? (Solzhenitsyn, «Gulag Takım Adaları» M. Scherz, Bern, Münih, 1974, band 2). Altmış milyon da, Kızıl Çin'de öldürülmüştür.

Günahın ve suçluluğun da dereceleri vardır. Cinayetin büyüklüğü, modern Komünizmin kurucusu üzerindeki Şeytanî etkilerin büyüklüğündedir. Nazizm'de olduğu gibi Marksizmin günahları da aşırı bir derecededir. Bunlar şeytanîdir.

Şeytan'a tapanlardan da mektup aldım, dinlerini savunuyorlardı. Onlardan biri şunları yazıyor: «Şeytancılığı

savunmak için belge olarak, Kutsal Kitap açıkça yeterlidir. Dünyada Allah'ın benliğine göre yaratılmış binlerce insanın ateş ve kükürtle (Sodom ve Gomora), korkunç belâlarla ve hattâ Nuh'un ailesinin dışında tüm insanların boğularak mahvolduklarını düşünün. Bütün bu yakıp yıkmalara «Merhametli Allah, Rab, Yehova» sebep olmadı mı? Merhametsiz Allah, kimbilir neler yapardı?

Diğer taraftan bütün Kutsal Kitap'da, Şeytan'ın sebep olduğu tek ölüme rastlanmaz!!! Öyleyse, övgülerimizi Şeytan'a yöneltelim. «Yaşasın Şeytan!»

Şeytan'a tapan bu kişi, herhalde Kutsal Kitabı yakından incelememi. Gerçekte dünyaya ölüm, Şeytan'ın aldatıcılığından, Havva'yı günaha itmesinden gelmiştir-Bu Şeytancı sonuca çok erken varmış. Çünkü Tanrı henüz yarattığı eseri bitirmiş değildir.

Başlangıçta her resim anlamsız, birçok renklerden oluşan çizgiler ve noktaların karışımıdır. Leonardo da Vinci «Mona Lisa» adlı şaheserini yirmi senede meydana getirdi. Tanrı da, uzun sürede yaratır. Zamanla varlıklara biçim verir ve yeni bir şekil verebilmek için yok eder. Kokusu ve güzelliği olmayan bir tohum şahane güzellikte ve kokusu olan bir çiçek olabilmek için tohumluktan çıkar. Rengârenk kelebeklerin oluşması için tırtıl, bir anlamda ölmek zorundadır. Tanrı, insanların, zorlukların ve ölümün arıtıcı ateşinden geçmelerine izin verir. Evrenin kutsal sonucu, doğruluğun zafere ulaştığı yeni bir bünye ve yeni bir gök olacaktır.

O zaman, Şeytan'ı takip etmiş olanlar, sonsuza dek pişmanlık çekeceklerdir. Şeytan'ı tercih eden yanılmıştır.

İsa, kamçılanmaya ve çarpmıha gerilmeye katlandı. Ancak, Tanrı'yı tanımak isteyen İsa'ya mezarından öteye O'nun dirilişi ve göğe yükselişine bakmalıdır. Buna karşın, İsa'nın ölümünü plânlayan düşmanları, halklarının ve tapınaklarının yıkımını, kendi ruhlarının kaybını getirmişlerdir.

Bize karşı olan Tanrı'yı mantığıyla anlamaya çalışıyor Ancak bu, bir varlık için uygun yöntem değildir. Tanrı'yı aklımızla anlayamayız. Ancak, inanan bir kalb, O'nu kavrayabilir.

Bir Jamaika'lı bana, memleketini sömüren Amerika'nın, Marx kadar Şeytancı olup olmadığını soruyor. Hayır değildir! Tüm insanlar gibi, Amerikalılar da, günahkârdır. Şeytancı deyimi, bilinçli olarak, Şeytana tapanlara verilir. Amerika'da da Şeytan'a tapan bazı küçük topluluklar vardır ancak, tabii ki, tüm ulus Şeytan'a tapmıyor.

Bundan başka, Marksistlerden de mektuplar aldım. En ilginç, yirmi senedir bir işçi sendikası lideri olan, bir Nijeryalı'ya aitti. Yazılarım, Şeytan tarafından kandırıldığını anlamasına yardım etmiş. Kendisi şimdi, İsa-Mesih'e iman etmiş.

Bu üçüncü baskıyı, Şeytancıların ve Marksistlerin de İsa-Mesih'i bulmalarına yardımcı olabilmeleri umudu ile yayınlıyorum.

Tabii ki, İsa Marx arasında bir karşılaştırma yapmak olanaksızdır. İsa, Marx'dan ne daha büyük, ne de daha üstündür. O, tamamen değişik bir kategoriye aittir.

Marx bir insandı ve büyük bir olasılıkla kötü olana (Şeytan'a) tapan biriydi. İsa ise, insanlığı kurtarmak için, insanlık düzeyine inen Tanrı'dır.

Marx dünyevî bir cennet önerdi. Sovyetler bunu gerçekleştirmeye çalışınca, sonuç gerçek bir cehennem oldu.

İsa'nın egemenliği, bu dünyada değildir. Bu, sevginin, doğruluğun ve gerçeğin egemenliğidir. Marksistler ve Şeytancılar dahil tüm insanlara çağrıda bulunuyor: «Ey bütün yorgunlar ve yükleri ağır olanlar, bana gelin ve ben size rahat veririm.» (Matta 11:28) O'na inanın ve cennetinde ebedî hayatınız olacaktır.

Tanrı ve Şeytan arasında hiçbir uzlaşma olamayacağı gibi, Hristiyanlık ve Marksizm arasında da bir uzlaşma olasılığı yoktur. İsa, Şeytanın eserlerini yok etmek için geldi. (I Yuhanna 3:8) İsa'nın ardından giden Hristiyanlar Marksizme karşı olmakla beraber Marksistlere olan

sevgilerini devam ettirerek, onları İsa'ya kazandırmaya çalışıyorlar.

Bazıları Marksist-Hristiyan olduklarını iddia ediyorlar. Yanılıyorlar veya başkalarını yanıltıyorlar. Şeytana tapan bir Hristiyan olamayacağı gibi, Marksist bir Hristiyan da olamaz.

Hristiyanlık ve komünizm arasında bir uçurum vardır ve bunlar arasında, ancak bir anlamda köprü kurulabilir: Marksistlerin Şeytan'dan esinlenmiş öğretmenlerini bırakıp, günahlarından tövbe ederek İsa Mesih'i izliyecekleri olmalarıyla ... Bu çalışmaların ana amacı, onlara bunu yapabilmelerine yardımcı olmaktır. Marksistler sosyal ve politik sorunlara ilgi duyuyorlar. Bunda da haklılar. Ancak, bu sorunların marksist ilkeler dışında çözümlenmesi gerekir. Çünkü, Marx için Sosyalizm, sadece bir bahaneydi. Gerçek hedefi, insanlığı sonsuza dek yok edecek şeytanî plândı. İsa ise, bizim gerçek ve sonsuz kurtuluşumuzu istiyordu.

* * *

Bu araştırmanın daha da derinleştirilmesi ve genişletilmesi gereklidir.

Marx ile Darwin arasındaki ilişkiyi daha önce dile getirmiştim. Öyle görünüyor ki, Darwinizm belki doğru, belki yanlış, ama ne ekonomik, ne de siyasal veya dinî etkileri içermeyen bilimsel bir teoridir. Bilindiği gibi, birçokları, Tanrı'nın dünyayı uzun bir gelişim sürecinden sonra yarattığı tezinin doğru olduğunu kabul etmişlerdir.

Ama sonra nasıl olmuştur da, Stalin, Darwin'i okuduktan sonra devrimci olmuştur? (Millers, Roberts und Schulmann, «Die Bedeutung des Kommunismus — Komünizmin Anlamı», Silver, Burdett & Co. Publ. House, 1963) Stalin daha bir ortodoks okulunda talebeyken, Darwin'in etkisiyle insanların Tanrı'nın yarattığı varlıklar olmadığı kanısına sahip olmuştu. Onun görüşü, insanların, tabiatta hüküm süren acımasız rekabet savaşı sonu bir evrimle oluştuğu

yolundaydı. Ona göre, bu savaşın sonunda, sadece, en vahşi ve en güçlü olanlar hayatta kalmıştı. Ahlâkî ve dinî etkenler, tabiatta rol oynamıyordu. Yani, insan, bir balık, ya da maymun gibi tabiatın bir parçasıydı. O yüzden de, acımasızlık ve vahşet yaşasın'dı!

Darwin'in yazdığı bir bilimsel kitap, milyonlarca suçsuzun öldürülmesi sonucunu doğurdu. Böylece Darwin, kendisi ateist olmamasına rağmen, tarihin en büyük kitle katliamının manevî babası haline geldi.

Marx dönemi, şeytanî gücün, yaşamın birçok alanlarında etkinliğini gösterdiği dönemdi. Fransız yazar Baudelaire, o sıralarda «Kötünün Çiçekleri»ni yazmış ve bunda, kendisinin, ahlâksızlıktan yana olduğunu açık açık belirtmiştir. Briusow da, «Tanrı ile Şeytanın aynı derecede büyük olduğunu kabul ediyorum.» biçiminde bir ifade kullanmıştır.

Şeytanî güçler, Rusya'da marksizmin başarıya ulaşması yolunu açmıştır. Sovyet yazarlarından Alexei Tolstoy, devrim öncesi Rusyasındaki manevî durumu şöyle tanımlar: «O sıralarda sevgi, iyi ve sağlıklı bir düşünce, kötü ve gericilik olarak görülürdü... Kızlar suçsuzluklarını, erkekler de sadakatlerini gizliyorlardı. Yakıp yıkma ve mahvetmenin insana haz verdiği belirtiliyor ve zayıf sinirlere sahip olmanın, iyi ruhun bir belirtisi olduğu dile getiriliyordu. Birdenbire ortaya çıkan yazarlar, bütün bunları böyle öğretiyorlardı. İnsanlar kötülük ve sapıklıklar içinde yaşıyorlardı ve bunların ahlâk değerleri içinde yaşama isteğini ortaya çıkarmamasına çaba harcıyorlardı.»

Okullardaki Darwinizm öğretisi ve genel ahlâksızlık Rusya'da şeytanî marksizmin egemen olmasının yolunu açtı.

Marksizmin Rusya'da başarı kazanmasına, fikrî açıdan, Rus devrimine çok benzeyen Fransız devriminin de etkisi vardır.

Fransa'daki olaylar sırasında bir açıklamada bulunan ileri gelen Fransız devrimcilerinden Anarchasis Clootz, «Hz. İsa'nın kişisel düşmanı» olduğunu belirtmiştir. 17 Kasım

1792'de Halk Meclisi önünde yaptığı konuşmada da, şöyle demiştir: «Halk, dünyanın hakimi ve Tanrısı'dır... Sadece deliler bir başka tanrıya, daha üstün bir varlığa inanırlar.» Halk Meclisi, daha sonra yayınladığı bir kararda, «dinlerin önemi olmadığı, bunların, boş şeyler olduğu» nu açıklamıştır.

Marx, Hitler ve Musollini'nin en sevdiği filozof Nietzsche'yi, aşırı anarşist Max Stirner'i ve homoseksüalite özgürlüğünün ilk teorisyeni Oscar Wilde'ı bize getiren dönemin bir çocuğudur. Bu dönemin düşünceleri, bugün bile dini kademelerde, yasal etkinlik alanları bulabilmektedir.

Bütün bu noktaların, daha ince bir biçimde araştırılması gerekir. Tüm ilgililere, bu yönde çağrıda bulunuyorum.

Paternoster'de yer alan «bizi kötülüklerden koru!» sözlerinin, bir anlam ifade ettiği bizim gibi normal kişiler için, yapacak tek bir şey vardır: Kendimizi ve toplumu, kötü düşüncelerden, bizi güzellik kisvesi altında kötü şeylere alıştıran zararlı san'atlardan ve ahlaksızlıklardan korumak! Bu takdirde, Şeytan'ın tuzklarından korkmamıza gerek kalmaz.

Fransız devrimcilerinden Babeuf, bir zamanlar şöyle yazmıştı: «Devrim aşkı, bende her türlü sevgiyi öldürdü ve beni şeytan gibi vahşi yaptı.» Marx, Babeuf'un büyük hayranlarından biri idi. Planı, insanları iğrenç birer nefret kaynağı haline getiren bir devrim aşkı ile yakıp tutuşturmak amacına yönelikti. Halbuki, bunun tam tersine İsa, şöyle diyordu: «Benden öğrenin, zira ben halim ve alçak gönüllüyüm!» (Matta 11 : 29)

Bizler, Şeytan gibi kötü olmak, ya da İsa gibi ruhu barış dolu insanlar olmak gibi bir seçimle karşı karşıya bulunuyoruz.

* * *

Ve son olarak söylemek istediğim birşey var. Bu en önemli noktayı, en sona bıraktım. İsa Bergama'dan gelen halk temsilcilerine şu esrarengiz cümleyi söylemişti: «Biliyorum

nerede oturduğunu, Şeytan'ın tahtının olduğu yerde!» (Offenb. 2,13) Bergama'nın, eski çağlarda, Şeytan'a tapınmanın önemli merkezlerinden biri olduğu anlaşılıyor. Berlin kenti hakkında yazılmış dünyaca ünlü bir rehber kitabı olan Bädeker'de 1944 yılına kadarki baskılarda, Berlin'deki Insel Müzesinde Bergama'dan getirilmiş, Şeytan'ın tahtı ve tapınağının bulunduğu yazılıydı. Bunu, Alman arkeologlar bulup çıkarmışlardı. Bu tapınak, Hitler'-in şeytansı iktidar dönemi boyunca, Nazi başkentinde muhafaza edilmiştir.

Ama, Şeytan'ın tahtına ilişkin öykü, burada sona ermiyor. Bir İsveç gazetesi olan Svenska Dagbladet'in 28 Ocak 1948 tarihli sayısında belirtildiğine göre:

1. Sovyet ordusunun Berlin'i ele geçirmesinden sonra, Şeytan'ın orijinal tahtı, Almaya'dan Moskova'ya getirilmiştir. (Gariptir ki, bu taht bugüne kadar, hiçbir Sovyet müzesinde sergilenmemiştir. Ama o zaman, neden Moskova'ya getirildi? Sovyet yüksek kademelerindeki bazı kişilerin, Şeytan törenlerine katıldıklarını belirtmiştim. Acaba, Bergama'dan getirilen bu tahtı kendi amaçları doğrultusunda kullanmak için mi saklamaktadırlar? Açıklığa kavuşturulamayan öyle çok nokta var ki! Normal olarak bu tür tarihi parçalar böylesine ortadan kaybolmazlar, bunlar müzelerde sergilenecek parçalardır.)

2. Lenin'in mozolesini yapan mimar Stjusew, bu mozoleyi inşa ederken, Bergama'dan getirilen Şeytan tahtını örnek olarak almış, 1924 yılında da, o zamanlar arkeoloji çevrelerinde bir otorite olarak bilinen Frederik Poulsen'den gerekli bilgileri edinmiştir.

Şimdi her gün binlerce Sovyet vatandaşı, içinde Lenin'in mumyası bulunan bu Şeytan mabedini ziyaret etmek için, kuyruklar oluşturmaktadır. Tüm dünyanın devlet ve kilise ileri gelenleri de, Lenin'e, Şeytan'ın bu sembolü içinde, şerefler bahşetmektedirler. Bu mozoleye çiçek getirilmeden tek bir gün bile geçmemekte, ama yine aynı Kızıl Meydan'daki Hristiyan kilisesi, uzun zamandan beri, müze haline getirilmiş bulunmaktadır.

Şeytan, Sovyetler Birliği'nde, gözle görülür bir biçimde, egemenliğini sürdürmektedir.

Bergama'daki Şeytan tapınağı, o sıralarda mevcut Şeytan tapınaklarından, sadece bir tanesiydi. İsa niçin özellikle onu ortadan kaldırmak istemişti? Herhalde o tapınağın o sıralarda önemsiz bir niteliğe sahip olmasından değildi. Tam aksine, söylediği sözler, gelecekte ne olacağını belirten sözlerdi. Nazizmden ve Komünizmden söz etmişti. Nitekim, daha sonra, bu iki sistem de, bu tapınağa şerefli bir yer vereceklerdi.

Hristiyanlığın Komünizme karşı olan mücadelesinde, inanç sahipleri «et ve kanla değil, ama güçlü ve şiddet yanlılarıyla, bu karanlıkta egemen olan iktidar sahipleriyle ve nihayet bu dünyanın kötü ruhlarıyla savaşmakta» dırlar. (Eph. 6,12)

Biz burada soyut iyi ile soyut kötü arasında değil, ama Tanrı ile Şeytan arasında bir seçim yapmak durumundayız. Marx, Tanrı'nın varlığına inanıyor ve ondan nefret ediyordu. Aynı zamanda Şeytan'ın varlığına da inanıyor ve bu kitaptan da anlaşılacağı üzere, en üstlerdeki tahtlara çıkarıyordu. Normal Marksistlerin ve Marksizm sempatanlarının, Marx'ın bu ruhsal çılgınlığını kabul etmemeleri gerekir. Işık saçan İsa'dan, proleteriyadan yana olalım, ama burjuva Marx'ın ve karanlıkların kralının karşısında yer alalım.

Bu kitabı buruk hisler içinde yazdım. Birçok kişi, kendi hasımlarını, sorumsuz bir biçimde «Şeytan» olarak tanımlamışlardır. Johanna von Orleans (Jeanne d'Arc) bile, kendi kilisesi tarafından böyle anılmıştır. 16. yüzyıldan kalma Katolik yazıları, Luther'i «bir Şeytan» olarak tanımlamaktadır. Buna karşılık Luther de, kendi açısından sadece Papa'yı değil, ama aynı fikri paylaşmadığı reformistleri de böyle tanımlamıştır. Zwingli ve Okolampad hakkındaki yazısında, onların, «şeytan tohumları», «kutsal bir nefretin Şeytan ifadesi» ve «Şeytan'ın Cehennemî zehiri ile dolu insanlar» olduklarını belirtmiştir. Son derece inanç sahibi bir piskopos bana, «Şeytan» dedi ve bunu

söylerken de, buna tamamen inanıyordu. Bunun nedeni de, siyasal konularda benim görüşlerime katılmamasıydı.

Bu kitabı yazmadan önce, dedikoduya kalkışıp kalkışmayacağımı, uzun uzadıya düşündüm.

Ben, herkesi seviyorum, ister ölmüş olsun, ister halâ yaşasın. Marx'ı da severim. Onun, Şeytan'a tapınmasından ötürü suçlu bulunmasından çok, yanlış yere suçlandırıldığının ispat edilmiş olmasını isterdim.

Ancak, kendisinin bu konu ile yakından ilgisi olduğu yolundaki belirtiler çoğalmıştır. Marksizm'de, insanlığın hayatı söz konusudur. Hatta, sadece bu dünyadaki hayat değil, ama ebedî hayat söz konusudur. İş böyle olunca, susmam imkânsız...

Papa XIII. Leo'nun, Marx'ı ne denli yoğun incelediğini bilmiyorum; ama, kendisi tehlikeyi doğru hissetmiş ve «Komünizm, insanlığın ta içine kadar nüfuz ederek, onu mahvedebilecek, öldürücü bir felâkettir...» demişti.

Komünizm'in kurucusu, «Dünya üzerindeki düşmanlarını ısırmaktan daha güzel birşey yoktur.» derken, aklı başında bir insan, Komünizm hakkında, başka nasıl düşünebilir?» (Marx an Kugelmann MEW Cilt 32, sayfa 535)

Bağışlayıcı Tanrı, Marx'ı ve beni affetsin.

Marksist şeytancılığın dünyayı harabetmesi yetmiyormuş gibi, bu görüşleri, kiliselere, yüksek mevkilere kadar sızmıştır.

Burada, tek bir örnek verelim: Merhum Papa I. Johannes Paul, bir İtalyan üniversite Profesörü olan Giosue Carducci'yi, gençlerin örnek bir hocası olarak övmüştür. (Observatore Romano, 17 Eylül 1978) Bir Papa'nın dışında, başka kimse tarafından övülmeyen ve tavsiye edilmeyen bu kişi kimdir?

Carducci, «Şeytan'a methiye» isimli eseri ile meşhur olmuştur. Bu eser şu cümlelerle başlar: «Benim coşkun mısram sana adanmıştır. Sana sesleniyorum, yortunun kralı Şeytan!»

Aynı eser şu cümlelerle sona ermektedir: «Şuaların

altında, sana tütsüler yakılsın ve yeminler edilsin, ey Şeytan! Sen, papazların Tanrısı Yehova'yı yendin.» (Gerhard Zacharia'nın «Şeytan'a ibadet ve Şeytan âyinin-den)

«The People's Temple» (Halk Mabedi) nin lideri Jim Jones'a gelince, 920 kişiye ölüm emri veren ve gördüğümüz gibi Marksist olan bu kişi, sadece Başkan Carter tarafından değil, Dünya Kiliseler Konseyi tarafından, tavsiyeye şâyan bir kişi olarak tanınmıştır. Bu durum karşısında susmam, yanlış birşey olurdu.

İnanç sahiplerini ilgilendiren bir konuşmaya göz atalım: Bu konuşma, 1949 yılında, Katolik papazı Werenfried von Straten ile bir Sovyet generali arasında geçmiştir. Sovyet Generali şöyle demiştir: «Biz, Şeytan'ın seçkin kişilerini, ama siz, Tanrı'nın seçkin kişileri misiniz?»

Bu kitapta, Şeytan'a tapanların, ne kadar ileri gittiklerini gördük. Bu kişilerin, kendilerini kötülüğe vermeleri, bizim, Tanrı'nın seçkin kulları gibi hareket edebilmemiz yolunda bir teşvik nedeni olmalıdır.

Yazar, her türü haberleşmeyi memnurlukla karşılar:
Adres:

C.M.C.W.
Postfach 721
CH-8280 Kreuzlingen